د شمشیر
په تیارو کې
Ketabton.com
ناول
لیکوال: نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

ناول.. د شمشير په تيارو کي

ليکوال.. نيک محمد بارک

د کتابونو او ناولونو په لړ کي 11

کال.. 1403/5/30

د نظر او اړتيا په صـــورت کي د ليکوال ســـره په تماس کي سی.................................... 0702110371

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال خبرې

د لایزال الله جل جلاله په پاک او سپېڅلي نامه

ټولو ګرانو لوستونکو ته یو وار بیا ښه راغلاست وایم

الله جل جلاله دي وکړي چي د تیرو ناولونو او کتابونو پځیر مو دا ناول هم د خوښې وړ وګرځي او زموږ هغه ستړیاوي او زحمتونه چي ددې ناول په لیکلو کي مو ستاسو مینوالو لپاره ګاللي دي بې ځایه ولاړې نسي.

د نورو ناولونو پځیر مي دا ناول هم په څه دیقت او فکر درته لیکلی دی خو بیا هم انسان عاجزه دی که مو کومه نیمګړتیا تر سترګو سوه د اصلاح لپاره یي راسره د واتساف پیغام له لاري شریکه کړی تر څو په نوې ناولونو کي یي اصلاح او د بیا تکرار څخه مخنیوی وسي.

په درنښت

نیک محمد بارک

(c) ketabton.com: The Digital Library

*

ټول محصـــلين په حيرانتيا د غونډو تالار ته روان وه د هيواد نور لوړ پوړي چارواکي هم راتلل او د غونډو تالار ته يي ځان رسوئ، يو محصل چي ناخبره وو وويل: دا اوس څه خبره ده چي نن دومره زيات رش دی او ټول د غونډو تالار ته روان دي؟

بل محصـل وويل: ته نه يي خبر يا ره نن د شـمشـير په تيارو کي د ناول ليکواله خپل کتاب او د سترګو ليدلي حقيقتونه پر سټيج بيانوي.

محصل وويل: ښه دا خبره ده هو رښتيا هم د هغې ناول ډير مشهوره هم سـو او ځينو نه منل چي ددې ناول کيسه دي حقيقت وي ليکواله خو وايي چي دا حقيقي کيسه ده.

بل محصـل وويل: تاسـو راځئ نن هغه خپله ټوله کيسه پر سـټيج کوي.

کله چي د غونډو تالار ډک سو نو ځني محصلين د تالار په زينو کي کښېنسـتل او ځني ودريدل ټول د شـمشـير په تيارو کي د ناول د ليکوالې راتلو ته په تمه سول چي تر څو شيبو وروسته هغه د سټيج پر دروازه راننوتـل، د هغې پـه ليـدو پـه تـالار کي ټولو ګډونوالو چکچکې کړې او هغې ته يي ښـه راغلاسـت ووايه، وينـاوال وويل: دوسـتانو ښـه راغلاسـت درته وايو لکه څنګه چي تاسـو خبر ياسـت چي د شمشير په تيارو کي ناول چي يو ډيره جالبه کيسه لري او په ډير لږ وخـت کي يي پـه زرګونو ويونـکي پيدا کړل ددې نـاول ځني ويونـکي انتقاد کوي چي دا يو د ځانه جوړه سـوې کيسـه ده حقيقت نلرې خو ليکواله صاحبه وايي چي دا حقيقت دی او هغه دا هم وايي چي هغه ددې کيسـې د رښـتيا ثابتولو لپاره ثبوت هم لرې خو نه يي غوښـــتل چي ثابت يي کړې چي بيا د پوهنتون د ريس لخوا د هغې کورنۍ ته پيشـنهاد وسـو ځکه ريس صـاحب ته هم د چارواکو لخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پيشنهادونه سوې وه چي د هغې کورنۍ په دې راضي کړې چي هغه خپله کيسه خپله وکړې او دا ثابته کړې چي د هغې ناول رښتينى دى چي بيا ليکوالې صاحبې او د هغې کورنۍ دا پيشنهاد ومنئ او نن د دوى په پار غونډه جوړه سوېده نو اغلې ليکوالې صاحبې ته بلنه ورکوو چي د ستېج مخته راسې او خپل ناول موږ ته په خپله خوله واوروي.

ليکواله ولاړه سوه او د ستېج پر خوا روانه سول د هغې لپاره د مائک مخته چوکۍ کښېښول سول بيا هغه پر کښېنستل، د هغې د سترګو معلوميدل چي ژړلې يي دي تر څو شيبو وروسته هغې په ژړغونې ږغ وويل: هر څه غواړم هير يي کړم خو بيا ځانته ووايم کله يي هيرولاى سم چي د هغه يادونه راسره هر ساعت او هره دقيقه مل وي فکر نکوم چي زموږ دې يوه ورځ هم تيره وي په داسي حال کي چي ددې کيسې صرف يونيم کال کيږي خو بيلتون يي دومره بيا سخت سي چي يوه ورځ راباندې کال سي او هغه ته د انتظار دقيقې ساعتونه ورځې مياشتې حسابم د نن څخه تقريباً يونيم کال مخکي....

ټولو محصيلينو د ادبياتو د پوهنځۍ د تاريخ د څانګې څخه د اخيرې سمسټرد پاى ته رسيدو د فراغت مراسم لمانځل او د خوښيو په دې جشن کي يي خنداوي او مجلسونه کول او يو او بل ته يي مبارکۍ سره ورکولې. کله چي مراسم پاى ته رسيدل نو استاذ غوښتل چي اداري ته ولاړ سي، کله چي هغه اداري ته پر لارې وو نو هيله ور پسې روانه سول غوښتل يي استاذ ته خپل د منوګراف موضوعوي ور ښکاره کړې، کله چي استاذ ته ورسيدل نو هغه ته يي وويل: وبخښه استاذه!

استاذ وويل: مهرباني هيلې څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې استاذ ته کاغذ ونيوئ بيا يي وويل: استاذه ما دا موضوعوي انتخاب کړيدي ته يي وګوره چي پر کومي موضوع منوګراف او معلومات راټول کړم؟

استاذ چي کله وکتل نو تر څو شيبو وروسته يي هيلې ته وويل: دننه راسه ادارې ته!

کله چي هيله د استاذ سره دننه ادارې ته ولاړل نو تر څو شيبو وروسته استاذ وويل: هيلې زه تاته يو موضوع درکوم د نمرو سره چي ټاپ به يي درکړم ترڅنګ به ستا نوم تر کلونو کلونو ځليږي او ياديږي به.

هيلې وويل: څنګه موضوع ده استاذه زه به کوښښ پر وکړم؟

استاذ وويل: موضوع سخته هم ده او دلچسپه هم ده اووووو!

هيلې وويل: او څه؟

استاذ وويل: او خطرناکه هم.

هيلې وويل: څنګه خطرناکه؟

استاذ وويل: کيداى سي ستا ژوند ته کوم خطر پيښ سي.

هيلې وويل: استاذه ستا په خبرو پوه نسوم؟

استاذ ولاړ سو او يو کتاب يي راواخيستئ هغه يي خلاص کړ بيا يي د هغه لمنځه يو عکس راوايستئ هيلې ته يي وويل: په دا غره کي دا لوى سورى غوندې غار وينې؟

هيلې وويل: هو.

استاذ وويل: دا شمشير غار دى چي ستاسو د افغانستان په کندهار ولايت کي موقعيت لري زه غواړم ته د شمشير غار په اړه دقيق او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوره معلومات راټول کړې ستا پلار شاید هلته دوستان ولري هغه یو وخت یادونه راته کړې وه.

هیلې وویل: نو په دې کې د خطر کومه خبره ده؟

استاذ اوږده ساه واخیستل بیا یې وویل: داسې ویل کیږي چې دا غار د پیریانو مرکز دی.

هیله په خندا سوه بیا یې وویل: استاذه تاسو هم په دې خرافاتو او اوازو باور کوئ؟

استاذ وویل: زه باور نکوم بلکې شکمن یم پکښې چې دا اوس حقیقت لري که نه ځکه تر اوسه ددې غار پای ته هیڅوک نه دي ورغلي تر داسې حده پورې چې امریکایې ځواکونه چې په کندهار کې یې لویې پوځې اډې درلودې او زیاتره وخت یې د تاریخې ځایو په څیړنو کې تیروئ چې هر څومره وسایل یې هم درلودل بیا یې هم ونسوای کولای چې ددې غار حقیقت معلوم کړې او څیړنې پکښې وکړي.

هیلې وویل: نو زه به څنګه معلومات راټول کړم چې هغو د دومره امکاناتو سره سره هم ونسوای کولای چې ددې ځای حقیقت معلوم کړې؟

استاذ وویل: په تاریخې ځایونو کله کله تر څیړونکو ډیر هغه څوک معلومات لري چې ددې ساحې په شاوخوا کې اوسیږي ته به هلته ځې او د کلي د خلکو څخه به معلومات ټولوې زه تاته شمشیر غار ته د دننه ورتلو اجازه نه درکوم.

هیلې وویل: سمده استاذه زه اماده یم.

استاذ وویل: اول دي د مور او پلار سره مشوره وکه وروسته فیصله وکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: سمده استاذه زه به ماښام ان شاءالله ورته ووایم بیابه سباته خبر درکړم.

وروسته هیلې د استاذ څخه خدای په امانی واخیستئ او د خپلو ملګرو سره یې مشوره وکړه، هغو ډېره تشویق کړه او د پوره نمرو هیله یې هم ورکړل، کله چې یې ماښام پلار راغلی نو هیلې پر سترخوان ورته وویل: بابا زه غواړم کندهار ته ولاړه سم.

پلار یې په حیرانتیا وویل: څه؟!

هیلې وویل: استاذ د منوګراف موضوع راکړیده چې باید زه د شمشیر غار په نامه پر یو ځای معلومات راټول کړم.

پلار یې وویل: ته په سد کې یې چې دا څه وایې او پوهیږې چې هغه ځای څومره خطرناکه دی؟

هیلې وویل: بابا زه دننه غار ته نه ورځم د کلیوالو څخه پوښتنې کوم د هغو څخه معلومات راټولوم او دا پیریان او بلاوې دا ټول مازې اوازې دې نور هیڅ نسته.

پلار یې وویل: اوازې ندي بلکې حقیقت لرې بې عقلې زه خپله هلته تللی وم کوچنیوالې کې سخت بېرونکی ځای دی تر اوسه هلته هیڅوک دننه نه دې ورغلې.

هیلې وویل: بابا ته خو پوهیږې چې هغه ستا د نیکه جان د زیږیدو ځای دی زه غواړم د نیکه جان یادونه هم هلته محسوس کړم او لیدنه ترې وکړم هیله کوم بابا ماته اجازه راکړه.

پلار یې د ډوډۍ څخه ولاړ سو په غوسه یې وویل: زه هیڅکله تاته اجازه نه درکوم چې هلته ولاړه سې.

هیلې وویل: بابا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو پلار يي د ســــترخوان څخه ولاړئ او څه يي ونه ويل، کله چي سـهار سـو د هيلې د پلار وظيفې ته د تلو وخت يو سـاعت پاته وو چي هيلې خپل مور ته چي د ناشـــتې په خوړلو ور ســـره اخته وه وويل: مور ته بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړي.

مور يي وويل: زه نسم ورته ويلاى هغه ډير په غوسه دى.

هيلې وويل: مور ورته ووايه نو هيله کوم بابا ستا خبره مني.

مور يي وويل: هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

هيلې په ژړغوني ږغ وويل: سمده نه ځم.

هيلې دا وويل او د ناشــتې خوړلو څخه ولاړه ســوه، پلار يي وليدل چي هغې څـه ونـه خوړل او پـه ژړا ولاړه، پلار يي مور تـه وويـل: څه وسوه؟

د هيلې مور وويل: وايي چي بابا ته ووايه چي ماته اجازه راکړې ما ورته وويل چي هغه پريږده زه اجازه نه درکوم چي ولاړه سې.

د هيلې پلار وويل: نه پوهيږم په دې انجلۍ څه وسوه؟

تر څو شـــيبو وروســـته يي بيا خپلي ميرمني ته وويل: يو څه يي وخوړل؟

ميرمني يي وويل: يا هيڅ يي نه وخوړل.

د هيلې پلار خدمتګارې ته وويل: واخله دا ناشته د هغې اطاق ته ور وړه!

خدمتګارې ناشته د هيلې اطاق ته ور وړل خو هيلې بيرته ور جواب کړل چي زه يي نه خورم، خدمتګارې ناشـــته بيرته د هيلې د اطاق څخه را وايستل او پر سترخوان يي کښـيښـول، د هيلې پلار وويل: ولي دي بيرته راوړل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتګارې وویل: هغې ویل زه یي نخورم بیرته یي وېسه.

د هیلې پلار ډېر پریشانه سو تر څو شېبو وروسته د دفتر پر طرف روان سو هلته هم پریشانه وو بیا یي تلیفون راواخیستی او د هیلې استاذ ته یي زنګ ووهلی کله چي هغه تلیفون اوکې کړ تر روغبړ وروسته د هیلې پلار هغه ته ټوله کیسه وکړه بیا استاذ وویل: پوهیږم چي هغه ځای خطرناکه دی خو ما هیلې ته داسي ندي ویلي چي ته شمشیر غار ته دننه ورسه ما خو صرف ورته وویل چي ته د شاوخوا کلیو د خلکو څخه معلومات راټول کړه.

تر څه نورو خبرو اترو وروسته د هیلې پلار وویل: خیر زه به فکر پر وکړم.

د هیلې پلار چي کله تلیفون کښېښوئ نو تر څو شیبو فکر وروسته یي بیرته تلیفون راپورته کړ او خپل د سوداګرۍ شریک ته یي زنګ ور ووهلئ، کله چي هغه تلیفون اوکې کړ نو د هیلې پلار تر روغبړ وروسته ورته وویل: اجمله ستاسو کور په کندهار کي په کوم ځای کي دی؟

اجمل وویل: په عینو مېنې ښارګوټي کي دی.

د هیلې پلار وویل: او دا شمشیر غار خو زما هیر دی چي په کومه ساحه کي وو د کندهار؟

اجمل وویل: ولي خیر دی فرشاده څه خبره ده شمشیر غار څه په کوې؟

د هیلې پلار ورته ټوله کیسه وکړه بیا یي ورته وویل: نو اوس هغې ضد نیولی دی چي حتماً ځم او ته خو پوهیږې چي زما همدا یوه لور ده زیاته راباندې ګرانه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وويل: فرشـــاده ســـتا لور زما لور ده د خپلې لور څخه به هم زيات پام پر هغې کوم راوايستوه هيڅ خبره نه ده بې غمه اوسه زما کور خو ښـار کې دی او شـمشير غار د کندهار په پنجوايي ولسوالۍ کې دی او خوشـبختانه زما مشـر ورور هلته شـمشـير غار ته نيږدې اوسيږي هغه به ان شاءالله ټول معلومات ورکړې.

د هيلې پلار د اجمل څخـه مننـه وکړه بيا يې خدای په امانی ســـره واخيستی او تليفون يې بند کړ کله چې ماښـام فرشـاد کور ته ولاړئ نو خپلې ميرمنې ته يې وويل: څنګه سـو اغلې يو شـــی وخوړئ که يا؟

ميرمنې يې وويل: يا ټوله ورځ د اطاقه نه ده راوتلې زما ســـره يې هم خبرې نـکولې.

فرشاد وويل: کندهار کې زما يو شريک دی ما نن د هغه سره په دې اړه خبرې وکړې هغـه ډاډ راکړ چې زه يې خـدمـت کې يم د خپلې لور پځير به پام پر کوم نو ما هم پريکړه وکړه چې اجازه ورکم چې ولاړه سې ستا خوښه ده؟

ميرمنې يې وويل: هو چې ستاسو هر څنګه خوښه يې.

فرشاد وويل: ورسه هغې ته ووايه چې ولاړه دې سي.

کله چې د هيلې مور هغې ته د اجازې وويل نو هغه ډيره خوشـــحاله ســـوه بيا يې غوښـــتل چې د پلار څخه مننه وکړې نو ځکه بام ته د هغه سره د خبرو لپاره ور پورته سول، خو کله چې هلته ورغله نو وېليـدل چې پلار يې ژړل، هيلـه هغـه تـه ورغلـه او تر څنـګ يې ودريدل ويويل: بابا ته ژاړې؟

پلار يې سـترګې د اوښـکو څخه پاکې کړې بيا يې وويل: يا هغه مې داغسې سترګو کې يو شی ولويدئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: بابا زه کوچنۍ نه یم چي پر ځان پام نسم کولای خو که بیا هم ستا او د مور نه یي خوښه زه نه ځم بابا ما ته ستا او د مور خوښه مهمه ده.

فرشاد وویل: یا لورې ته ولاړه سه زه ستا لپاره انتظامات کوم ته دي سباته کارونه سم کړه امادګۍ ونیسه.

هیلۍ د پلار لاس ښکُل کړ بیا یي مننه ځني وکړه، پلار یي هم پر تندې ښکُل کړه بیا یي ورته وویل: اوس ورسه ډوډۍ وخوره وږې سوې به یې!

هیلۍ وویل: سمده بابا تاسو هم راځۍ.

فرشاد وویل: سمده ته درځه زه پسي درځم.

وروسته هیله ولاړه او په خوښۍ یي ډوډۍ تیاره کړه تر ډوډۍ خوړولو وروسته یي خپل ملګرې ته زنګ ووهۍ تر روغبړ وروسته یي هغې ته وویل: پلار مي اجازه راکړه اوس نو زه امادګۍ نیسم سبا نه بل سبا به ان شاءالله روانه سم.

ملګرې یي وویل: پخیر ولاړه سې زه هم در سره تلم خو څه وکړم کورنۍ مي هیڅ اجازه نه راکوي خو بیا هم تاته ښه سفر غواړم.

هیلۍ د هغې څخه مننه وکړه او بیا تر څو شېبو وروسته بیده سوه، کله چي سهار سو نو تر ناشتي وروسته هیله بازار ته ولاړه او څه سودا یي د ځان لپاره واخیستل او بیرته کور ته راغله، تر حمام وروسته یي خپل د کالو بسته سمول چي مور یي اطاق ته ورغله او په مسخرو کي یي ورته وویل: لورې د ځان سره احتیاط کوه ما اوریدلۍ دي چي کندهاریان د ښځو قدر نکوي او هغو ته د حیوان په نظر ګوري د خپل عزت ډیر خیال دې ساته که چا څه بد سلوک در سره کوئ نو چیغې او نارې وهه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: مور زه کوچنۍ نه یم چي ته ماته دا خبرې کوې.

بیا هیله موسکۍ سوه وېویل: مور زما د عزت فکر مکوه کندهاریان بچه بازان دي ښځو ته ډیر فکر نکوي.

مور یي وخندل بیا یي وویل: چپ که لیونۍ ســـتا د پلار یو نیکه هم کندهاری وو اوس به یي ستا پلار واوري.

تر ماښـامه پوري هیله د سفر په امادګۍ مصروفه وه او وروسته تر امادګۍ بیده سول او سـهار وختي کبنینستل تر ناشتي وروسته یي د اطاق څخه خپل بستې راویستي او د پلار په موټر کي یي کبنیښولي او بیا د مور او پلار سـره د هوایي میدان پر طرف روانه سـول تر ټکیټ او ویزې چیک کولو وروسـته خدمتګار وویل: سـتاسـو طیاره پرواز ته اماده ده مهرباني ځان ور ورسوئ.

هیلې وویل: سمده.

وروسـته هیلې د خپل مور او پلار څخه خدای په اماني واخیسـتل او روانه ســول، د هغي په تلو فرشـــاد میرمني ته وویل: زه به موټر د پارکینګ څخه راوباسم.

کله چي هغه روان سو نو میرمن یي هم سمدستي پسي روانه سول کله چي دباندي ووتل نو میرمني یي ولیدل چي فرشاد موټر ته څنګ اچولی دی ژاړي میرمني یي ورته وویل: زموږ لور مړه ســوې نده بیرته راځي د یو څو ورځو خبره ده.

فرشـــــاد خپل میرمن په غیږ کي ونیول او یو و بل ته یي ډاډګیرنه ورکول، هیله په طیاره کي خپل پر چوکۍ کښـــینســـتل او بیا تر څو شـیبو وروسـته طیارې پرواز وکړ، د طیاري په پرواز سـره د هیلې مور او پلار ورته وکتل او بیا پریشانه دواړه د کور پر طرف روان سول تر څو ساعتو پرواز وروسته طیاره د کندهار په میدان هوایـي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي کښېنستل پیلوټ وویل: د کندهار ولایت د احمدشاه بابا هوایي میدان ته پخیر راورسیدو د کښته کیدلو لپاره اماده سئ.

ټول اماده سول او بیا د طیاري تر دریدو وروسته ټول کښته سول، هیله د کښته کیدو سره سم څه وارخطا غوندي سوه خو چي د هوایي میدان د کارکونکو مسکا یي ولیدل چي یو او بل ته یي په مسکا خبري سره کولي زړه ډاډه سو او بیا د ترمینل پر طرف روانه سول کله چي تر ترمینل ووتل نو ټکسیوان ورته وویل: السلام علیکم خوري.

هیلې وویل: وعلیکم السلام.

ټکسیوان وویل: راځه خور زه به دې تر دروازې ورسوم ځکه دروازه د ترمینل څخه لیري ده.

هیلې وویل: زما د پلار دوست راغلی دی هغه به اوس راسي.

ټکسوان وویل: تر دروازې پوري همدا ټکسیاني دي د دروازي مخته به هغه درته انتظار یي راځه زه به دي تر دروازې ورسوم.

هیلې ور سره ومنل او بیا په ټکسي کي کښېنستل او روان سول په لاره کي ټکسوان وویل: خوري اول وار دي دی چي کندهار ته راغلې یي؟

هیلې وویل: هو.

تر څه تګ وروسته ټکسوان موټر د یو دوکان مخته ودرویٔ بیا کښته سو او دوکان ته ننوتئ هیله حیرانه سول چي دا څه کوي خو تر څو شیبو وروسته ټکسوان راووتئ پلاس کي یي د اوبو بوتل او یو کیک ور سره وو هیلې ته یي د ټکسي د کلکین څخه ونیول ورته وېویل: خور دا وخوره ته به وږې سوې یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې اوبه او کيک څني واخيستل او ترڅنګ يي کښيښول فکر يي کوئ چي داسي نه د نشي دوا يي پکښي اچولي يي نو ځکه يي ونه خوړل.

ټکسوان چي کله ټکسي کي کښينستی بيا يي وويل: وبخښه خور همدا مي په وس کي وه د څو ورځو راهيسي همدلته بيکاره ولاړ يو کله چي نظام واوښتئ نو په اونيو اونيو پرواز او مسافر نه يي پيسي مي نه دي پيدا کړي که نه ډير څه مي درته را اخيستل.

هيله د ټکسوان پر مهربانۍ حيرانه سول بيا يي وويل: نه وروره هيڅ خبره نه ده همدا کفايت کوي مننه.

تر څو شيبو وروسته دروازه راورسيدل ټکسوان وويل: خور دروازه راورسيدل تاسو درځئ زه به بستې پسي دروړم.

ټکسوان بستې راکښته کړې او تر دروازې پورې يي د هيلې سره ويوړي، کله چي روانيدئ نو هيلې ورته وويل: څومره پيسې درکړم.

ټکسوان موسکی سو بيا يي وويل: تاسو کندهار ته اول وار راغلي ياست او موږ د ميلمنو څخه پيسې نغواړو.

هيله حيرانه سول بيا يي وويل: نه نه تاسو ووايست څومره درکړم.

ټکسوان وويل: يا خور ما وويل چي موږ د ميلمنو څخه پيسې نغواړو.

هيلې ورته وويل: تاسو جالب خلک ياست د څو ورځو راهيسي دلته ولاړ هم ياست او څه ګټه وټه مو هم نده کړې او د ميلمنو څخه پيسې هم نغواړئ نو ستاسو کورنۍ به څه خوري که تاسو زما څخه پيسې وانخلئ نو زه به سخته خوابدې سم.

ټکسوان موسکی سو بيا يي وويل: يا يا خور خدای دي نکوي چي تاسو به زما څخه خوابدې کيږئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلۍ د بټوې څخه سل ډالر راوکښلي او ټکسوان ته یې ورکړي ورته ویې ویل: ها واخله بس دي همدومره که نوري درکړم؟

ټکسوان وویل: یا خور دا خو ډیري زیاتي دي زما ډیري لږ پیسې کیږي دا واخله او لږ راکړه.

هیلۍ ورته وویل: ټولي واخله د خور لخوا یې تحفه وګڼه که دې بیرته راواپس کړې نو زه به سخته خفه سم.

ټکسوان وویل: مننه خوري الله دي خوشحاله لره.

هیله د موټره روانه سوه او د دروازې پر طرف رهي سول کله چي دروازې ته ورسیدل نو د پلار ملګری یې اجمل ورته راغلی ویویل: که تیروتلی نه یم تاسو به هیله یاست؟

هیلۍ وویل: هو کاکا زه یم.

اجمل تر روغبړ وروسته وویل: زما سره راځی!

هیله په اجمل پسې روانه سول او تر څه تګ وروسته اجمل د موټر دروازه خلاصه کړل هیلۍ ته یی وویل: دا بسته ماته راکه شاته به یې کښیږدم ته موټر ته پورته سه.

هیلۍ بسته ورکړل او بیا تر څو شیبو وروسته د ښار پر طرف روان سول.

په لاره کي اجمل وویل: څنګه سو سفر دي پخیر سو کوم مشکل خو به نه وو؟

هیلۍ وویل: یا کاکا ښه وو هیڅ مشکل نه وو.

بیا هیلۍ وویل: مور اوس چیري ځو کاکا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل وویل: اوس یو وار زموږ کور ته ځو چي یو ورځ و دوې دي استراحت وکړ بیا به دي د شمشیر غار د لیدو لپاره پنجوایې ولسوالۍ ته زما د مشر ورور کورته بوځم د هغه کور هلته دی.

هیلې وویل: ښه ښه ستاسو کور هلته نه دی؟

اجمل وویل: یا زما کاروبار ښار کي دی نو ځکه هره ورځ بیا هلته نسوای تللای زما کور په عینو مېنه کي دی دا د هوایي میدان سړک چي خلاص سي بیا د کابل او بولدک ولسوالۍ دوه لارې (دوراهي) مختـه راځي د کابل پر سړک باندي عینو مېنه ده چي په کوچنۍ امریکا هم مشهوره ده.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: کوچنۍ امریکا څنګه؟

اجمل وویل: عینو مېنه داسي یو ساحه ده چي کورونه یي ټول پر خاریجي نقشه جوړ دي نو ځکه ورته کوچنۍ امریکا وایي.

تر څو شیبو وروسته عینو مېنه راورسیدل، اجمل موټر کورته ننایستئ، تر کښته کیدو وروسته د اجمل کورنۍ د هیلې تود هرکلی ووایه بیا یي کور ته دننه دعوت کړل، تر معرفت وروسته د اجمل میرمني وویل: هیلې ته به سترې سوې یي هغه مخامخ ستا اطاق دی هلته ولاړه سه حمام هر څه سهولت په کښني سته که بیا هم څه ته اړتیا سوه مازي ږغ راکوه.

هیلې وویل: مننه خاله جاني ژوندۍ اوسې.

بیا هیله اطاق ته ولاړل تر حمام وروسته خدمتګاره راغله ویویل: اغلې تاسو ته ډوډی همدلته برابره کړم که یي دباندي د ټولو سره خورې؟

هیلې وویل: زه درځم د ټولو سره به یي وخورم.

خدمتګارې وویل: سمده اغلې ډوډی نوره تیاریږي بیا راسئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: سمده تاسو درځئ زه درځم.

تر ځان تیارولو وروسته هیله د ډوډۍ خوړلو لپاره دباندي ور ووتل او پر سترخوان ورسره کښېنستل، پر سترخوان ټولو د هیلۍ مخته خوراکي شـــیان ور اړول یوې بـه ویل هیلۍ دا وخوره بلي به ویل هیلۍ دا وخوره، هیله به موسکۍ سوه ویل به یي چي بس ده نور مي زړه نـه ورته کیږي خو هغو به نور ور اړول، هیله تر زیاتي ډوډۍ خوړلو وروسته ولاړل بیده سول، د همدې ورځې تر تیریدو وروسته هیلۍ اجمل ته وویل: کاکا نور به زه خپل منوګراف شروع کړم هیله کوم ما مي تر هدفه ورسوئ.

اجمل وویل: یو څه وخت اســــتراحت وکه بیابه دي ولســــوالۍ ته ورسوم.

هیلۍ وویل: استراحت مي وکړ نور ضرورت نسته ورته بیابه هلته هم استراحت وکړم.

اجمل وویل: ســمده چي څنګه ســتاســو خوښــه یي هلته زما د مشــر ورور کور دی ته به د هغه سره اوسیږې.

هیلۍ وویل: سمده کاکا.

اجمل وویل: ته ورسه ځان تیار که زه به موټر تیار کم.

هیلۍ وویل: صحي دی.

هیلۍ ځان تیار کړ بیا د تګ لپاره دباندي ووتل موټر تیار وو هیلۍ د ټولو څخه خدای په امانی واخیســــتې او بیا د پنجوایي ولســــوالۍ پر طرف روان سول، تر یو ساعت مزل وروسته د پنجوایي ولسوالۍ بازار ته ورســیدل او بیا د شــمشــیر غار د کلي پر طرف وګرځیدل چي تر څو شــپبو وروســته کلی راورســیدی اجمل وویل: دا زموږ پلرنۍ کلی دی زه هم دلې پیدا سوی یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: ماشاءالله ډیر ښایسته کلی دی.

وروســـته یو لوی د کلا پخیر کور راورســـیدی اجمل موټر په هغه کور دننه کړ د موټر په لیدو ټولو کوچنیانو نارې کړې: هلۍ هغه ده هیله او کاکا راغله هغه دی هیله او کاکا راغله.

په دې سره څو ښځې او نارینه چې یو په تنه لوی پوخ عمره سړی هم ور ســره وو په موســکا دباندي راووتل هیلۍ په موســکا وویل: کاکا د دوی زما نوم څه زده دی؟

اجمل هم موسکی سو بیا یي وویل: کله چې ستا پلار ماته وویل چې تاسو شمشیر غار ته راځی نو ما دوی هم خبر کړل نن سهار مي بیا زنـګ ور تـه راووهلی چې موږ در روانیږو نو ځکه ټول درتـه پـه تمه وه.

کله چې اجمل او هیله د موټره کښته سول ټولي ښځې د هیلۍ سره په روغبړ اخته سوې اجمل هم خپل مشر ورور ته ورغلی لاس یي ور ښکُل کړ کله چې هیله د ښځو د روغبړه فارغه سول اجمل ورته وویل: هیلۍ دا زما مشـر ورور قلندر خان دی موږ ورته مشـر لالا وایو.

هیلۍ د قلندر خان سره روغبړ وکړ او د هغه د عزت لپاره یي لاس ورته ښـــکُل کړ قلندر خان هغه پر تندې ښـــکُل کړل بیا یي وویل: ژوندۍ اوسې لوري زموږ دا کوچنۍ جونګړې ته ښه راغلاست.

هیلۍ وویل: یا کاکا ستاسو کور ماشـاءالله ډیر ښـایسـته دی په ټول کلې کي معلوم دی موږ چې کله کلې ته را داخل سوو او دا کور مو ولیدی نو پوه سوم چې دا به د اجمل کاکا دوی کور وي.

قلندر خان په خندا سو بیا یي وویل: افرین لورې ډیره چالاکه یي.

هیلۍ په موسکا وویل: مننه کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل خپل ورور ته وویل: مشـر لالا زه ځم چي کار لرم که د هیلۍ کوم څـه تـه اړتیـا کیـدل نو بیـا یو زنـګ راوهئ زه بـه یي ورتـه را رسوم.

قلندر خان وویل: هیله یوازي ســتا نه بلکي زموږ هم میلمه ده او ته خو پوهیږې چي موږ د نیکه ګـانو څخـه دا رواج لرو چي خپلـه کـه وږي هم بیـدیږو خو میلمـه تـه پـه مـاړه نس ډوډۍ ورکوو ددې چي هره اړتیا وه زه یي ورپوره کوم ته ځني خلاص یي.

اجمل وویل: مننه مشر لالا.

قلندر خان وویل: چیري ځې خو دلته یو څو ورځې راسره پاته سه.

اجمل وویل: یا مشر لالا هلته مي ښـار کي کارونه ډیر پاته دي هغه سرته رسوم چي زه نه یم ټول نیمګړې پاته وي.

قلندر خان وویل: اځه نو ورسه د هیلې د خدمت لخوا بیغمه اوسه.

بیا اجمل هیلې ته وویل: هیلې زه ځم په اونۍ کي یو وار د جمعې په ورځ راځم احوال دي اخلم همدلته در ســره پاته کیدم خو باور وکړه چي سخت مصروفیات دي.

هیلې وویل: یا کاکا کومه خبره نه ده تاســو ورســئ خپل کارونـه مو وکړئ مشر لالا سته هغه ته بیا که کوم څه ته اړتیا وه وایم.

وروسته اجمل د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړئ

قلنـدر خـان خپلي میرمني تـه وویـل: هیلـه لور بوځـه خپـل اطـاق ور وښیه هر اطاق چي ددې خوښ وو ور خالي یي کړه.

میرمني یي وویل: صحي دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني هیله دننه د کور صــالون ته بوتله بیا یي وویل: دا لاندې اطـاقونه دې خوښ دي که لوړ چي ســـتا هر یو خوښ یي هغه به زه زما مړندو ته ووایم چي در خالي یي کړي.

هیلې وویل: هغه لوړ اطاقونه خالي دي؟

د قلندر خان میرمني وویل: هو هغه خالي دي هغه زما هم ستا لپاره خوښ دي ځکـه هغـه لوړ دي د کور دبـانـدي بـاغونـه او بغلتـه یي غرونه هم معلومیږي.

هیلې وویل: صحي دی خاله هغه اطاق مي خوښ دی.

د قلندر خان میرمني خپل مړور ته وویل: هغه لوړ اطاق دي صـــفا کړیدی لورې؟

مړور یي وویل: هو مور جاني صفا مي کړ.

د قلندر خان میرمني هیلې ته وویل: راځه هغه اطاق وګوره.

کله چي هیله او د قلندر خان میرمن لوړ پورته سول نو د هیلې اطاق تـه ننوتـل هیلې چي اطـاق او د اطـاق پـه کلکین کي دبـانـدي منظره ولیدل نو ډیره خوشحاله سول بیا یي وویل: واو څومره ښکلې منظره ډیر ښایسته اطاق دی ډیر مي خوښ سو همدا صحی دی خاله جاني.

د قلندر خان میرمني وویل: بیا هم لوري که دي نسو خوښ راته وایه داسي یي وګڼه لکه خپل کور چي دي وي.

هیلې وویل: ډیره مننه خاله جاني ســمه ده که مي نســو خوښ بیا به درته ووایم.

وروســـته د قلندر خان میرمن ولاړه هیلې خپل ســـامان د بســـتې راویســتئ او په اطاق کي یي ځای پر ځای کړ بیا د څو شـېبو لپاره پر کټ پریوتل د استراحت لپاره کله چي د هیلې سترګي پټې سوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو خوب کي يي وليدل چي دوه لوی سپيان پسي ځغلي دا چغې وهي چي ومي ژغورئ ومي ژغورئ، بيا يي پلار ور پسي ناره کړه چي نـه مي درتـه وويـل چي مـه ځـه خو تـا نـه منل بيا چي کله خوب کي سپيان ور ورسيدل او پر دې يي حمله وکړه نو په دي وخت کي يي لويه چغه وکړه او د خوبه راکښـينسـتل شـاوخوا يي وکتل پر مخ يي خولې رايله وې بيا يي د ځان سره وخندل تر څو شـېبو وروسـته يي د اطاق دروازه خلاصه سول خدمتګارې وويل: ډوډۍ تياره ده.

هيلې وويل: سمده درځم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هيله د ډوډی لپاره لاندې کښـته سـول نو وېليدل چي په صـالون کي سـترخوان اوار دی ټول ورته ناسـت دي او دې ته انتظار دي، کله چي دا سـترخوان ته ورسـيدل نو قلندر خان وويل: هيلې لورې تاسـو زمونږ سره دلته يو ځای ډوډۍ خوری او که جلا ســـترخوان درته اوار کړې زمونږ کندهاريانو همدا رواج دی چي ټول يو ځای او پر سـترخوان ډوډۍ خورو که سـتا دا زمونږ رواج نه يي خوښ ميز او چوکۍ هم ســـته تاته به پر ميز ډوډۍ در تياره کړې.

هيلې وويل: يا کاکا ماته سـتاسـو رواج ډير ښـه خوند راکوي زه هم افغانۍ يم خو دا چي بلـه ټولنـه کي اوســـيږم او هلتـه زيږيدلې يم نو ځکه څه ناڅه خپل رواجونه راڅخه پاته سوېدي.

بيا هيله د قلندر خان د يوې مړور تر څنګ کښـينسـتل او په ډوډۍ خوړولو يي شـروع وکړه تر څو شـېبو وروسـته د قلندر خان زوی سـديس خپل د ميرمني عايشـې مخته غوښـي ور واړولې هغي په کرار اواز ورته وويل: واخله ويخوره مه يي را اړوه ماته.

سديس وويل: يا يا واخله ته يي وخوره ما ډيري وخوړلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشـــې وویل: همداســـي وایي زما در پکښـــي فکر وو نه دي دي خوړلي ماته دي را ساتلي وې.

سدیس وویل: واخله نو کنه بیا خفه کیږم.

هیلې د دوی خبرې اوریدلي بیا عایشې هغه غوښي واخیستي او خپل مخته یي کښیښولي بیا یي هیله په ځنګل کرار ووهل ورته ویویل: دا وخوره.

هیلې وویل: یا مننه دا دی دلته زما غاب کي هم سته.

هیلې تر څو شیبو وروسته عایشې ته وویل: څومره وخت مو د واده کیږي؟

عایشه حیرانه سول بیا یي وویل: څه؟

هیله موسـکۍ سـوه بیا یي وویل: سـتا او د خاوند دي څومره وخت د واده کیږي؟

عایشې وویل: تقریباً لس کاله کیږي.

هیله حیرانه سـول بیا یي وویل: ماشـاءالله څومره ښـه تر اوسـه مو مینه دا دی هم هغسي د پخوا پخیر ده داسي نه معلومیږي لکه ستاسو د واده چي لس کاله تیر سوي وي.

عایشـــه وشـــرمیدل بیا یي مخ د هیلې څخه واړوئ تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله سـترخوان ټول سـو نو قلندر خان ووتی او تر یو درختي لاندي کښـــینســـتی هیله چي خپل اطاق ته ولاړه نو د کلکین څخه دباندي یي قلندر خان ولیدئ بیا یي قلم او کتابچه واخیستل او د قلندر خان خواته ورغله تر سـلام وروسـته یي تر څنګ کښـینسـتل ویویل: کاکا زه به په خپل کار شـروع وکړم غواړم معلومات ولیکم نو تاسـو د شـمشـیر غار په اړه معلومات راکړی او د هغه تر څنګ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو ایست چي کله ځو چي شمشیر غار د دننه ووینو هلته ننداره وکړم او بیا معلومات ولیکم.

قلندر خان وویل: هیلۍ لوري ته زموږ میلمنه یي الله دي تل راوله همدا ستا خپل کور دی چي هر څومره وخت تیروې موږ خوشحاله کیږو خو لورې ستا په خاطر وایم چي ددې خطرناکي موضوع تیره سه ولي ناحقه خپل ژوند بربادوې زموږ د کور څخه دریم کور دی د هغه کور یو ځوان هلته مابنامي مهال تللی وو خاشاک یي ټولول هلته بیریدلی وو اوس یي عصاب د لاسه ورکړیدي لیونی دی په ځنځیرانو یي تړلی دی.

بیا قلندر خان وویل: داسي ۱۲ کاله مخکي د کلي څو ځوانانو غوبستل دننه غار ته ننوځي او هلته چي ویل کیږي سره زره او خزاني دي هغه راوباسي خو کله چي دننه ورغله هلته ورک سوه څو کلونه ورک وه چي بیا یي کورنیو یو بزرګ او د خدای ولي پیر صاحب ته ډیري زاریٰ او ننواتي کړې وې چي راسره ولاړ سه دننه غار ته او ددي ځوانانو معلومات وکړه راسره بیا هغه ور سره تللی وو چي تر څه تګ وروسته یي د هغو ځوانانو هډوکي پیدا کړل دې غار ته تر اوسه څوک تر ډیره ندي ورغلي.

هیلۍ وویل: تاسو څه فکر کوئ چي هلته به څوک وي کاکا؟

قلندر خان وویل: د اولیاؤ کرامو له قوله دا د پیریانو او جنیاتو یو لوی ښار دی ځکه د غار په شروع کي هم معلومیږي چي لوی لوی حوضونه او برجونه دي او د یو ښار په شکل معلومیږي د کندهار مشهوره پیر بابا صاحب رحمة الله علیه چي په ارغنداب ولسوالیٰ کي یي مقبره ده هغه او یو مُرید ملګری یي دې غار ته څو کلونه وړاندې دننه ورغلي وه کله چي دننه ورتله نو بابا صاحب خپل ملګري ته وویل چي ګوره تر شا راپسي سه مګر چي پام دي وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چي هيڅ شـــي ته هم لاس ور نه وړې خو کله چي مخته تللي وه نو هلته د ســـرو زرو خښـــتې پرتې وې د بابا صـــاحب ملګري د بابا صاحب په پټه يوه خښته را اخيستي وه تر څه مزل وروسته چي بابا صاحب خپل ملګري ته وکتل نو هغه روان وو خو سر يي نه وو بيا يي د الله جل جلاله په مرسته او خپل په کرامت د خپل ملګري سر بيرته د هغه پر تن ور کښيښوئ او سخت يي تحقير کړ.

هيلې د قلندر خان خبرې واوريدي بيا تر څه نورو خبرو وروســـته خپل اطاق ته ولاړه هلته يي د ځان سره وويل: دا څومره ناپوه خلک دي چي پر داسي خبرو باور کوي نه پوهيږم چي اوس څه وليکم که دا خبرې وليکم نو هلته به په پوهنتون کي د ټولو د پســـخند ســـم او ټوکې به راباندي شروع کړې دا کندهاريان خو هم څه وايم ټول يي پير پرست او زيارت پرست دي خير يو څه به وليکم خو دا اضـافه خبرې بـه ځني ليري کړم کـه نـه دوی خو د خندا دي تر څنګ به ما هم د خندا کړې.

هيلې په ليکلو شروع وکړه تر څو شپږو وروسته د قلندر خان ميرمن اطـاق تـه ورغلـه هيلې تـه يي وويـل: ها لورې دا انار واخله ويخوره کندهاري انار دي.

هيلې وويل: تاسو تر ما مشراني ياست دومره تکليف مکوئ؟

د قلنـدر خـان ميرمني وويـل: موږ د ميلمـه خدمت کول د ځـان ويـاړ ګڼو او په دې سره خوشحاليږو.

هيلې وويل: خاله د انار ولي داســي کلک دي او اوس خو يي موسـم هم ندی نو دا بيا څنګه پاخه سول؟

د قلندر خان ميرمني وويل: کله چي د انارو د ختميدو وخت ســي نو بيـا زموږ نـارينـه يو څو درختې د کور لپـاره پريږدي د ژمي لپـاره موږ خو يخچالونه نلرو د ميوو لپاره بيا يي ځني خلک د خاشـو منځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کي ایږدي او تر خـاورو لاندي یي ښـــــخوي ځني یي بیا په اطـاقونو کي راځړوي تر ژمي پوري بیـا یي ژمي کي خوري مور. اطـاقونو کي راځړولي دي نو ځکه داسـي کلک دي هغه چي په خاشـو کي په مځکه کي ښخیږي هغه بیا داسي وي لکه تازه چي شکیدلي وي.

هیله حیرانه سول بیا یي وویل: دا خو ډیر جالبه تخنیک دی.

تر څه باندار وروسـته د قلندر خان میرمن ولاړل هیلې انار په خوند سره وخوړل تر څو شېبو وروسته یي بیا په لیکنه پیل وکړ کله چي ماپښــین ســو نو یو کوچنی اطاق ته ورغلی ویویل: هیلې خور نیکه جان وایي راځه څو شمشیر غار ته.

هیلې وویل: سمده ته درځه زه پسي در روانه یم.

تر څو شـېبو وروسـته چي کله هیله لاندي ور کښـته سـول نو قلندر خـان ورتـه وویـل: راځـه لورې بیـا مـازدیګر کیږي اوس بـه وختي ورسو د نږدي به یي و وېنې.

هیلې وویل: سمده کاکا.

قلندر خان خپلي میرمني ته وویل: راځه ته هم راســـره ولاړه ســـه مړندو ته دي هم ووایه هغو به هم دیغت کړی وي.

د قلندر خان میرمني خپل مړندو ته اشاره وکړه چي راځی هغوی را رواني ســـوې بیـا قلندر خـان هیلې تـه وویل: راځه لورې دوی لار لیدلې ده ما و تا به روان سو دوی به راپسي راسي.

هیلـه او قلنـدر خـان روان ســـول پر لارې قلنـدر خـان هیلې تـه خپل جایدادونه او مځکي ور ښولي معلومات یي ورکول چي تر څو شېبو وروسـته غر راورسیدی چي په بغل کي یي کوچنی لار ورختلې وه د ختلو مخکي قلندر خان یو نفر ته ور نـاره کړه ویویل: عبدالله؟

عبدالله وویل: ها ملک صاحب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان وویل: زه او دا میلمنه او کورنۍ مو دا غره ته خیږو شمشیر غار ته ستاسو کور تر غره لاندي دی ښځینوو ته دي ووایه چي د یو څه وخت لپاره اطاقونو ته ننوځي.

عبدالله وویل: سمده ملک صاحب زه به ورته ووایم او دا میلمنه خور داسي معلومیږي لکه چي د خاریج څخه راغلې ده.

قلندر خان وویل: هو د اجمل د ملګرې لور ده د شمشیر غار لیدو ته راغلې ده.

عبدالله وویل: بیا خو نو باید زموږ میلمنه هم سي یو ښه کورنۍ چرګ لرم که زموږ سره میلمنه کیږي خو زه به یي کور کي ورته حلال کړم که نه نو بیابه یي ستاسو کورته در ولیږم.

قلندر خان وویل: یا ژوندی اوسې هر څه سته کور کي.

عبدالله وویل: یا داسي نسي کیدای تاسو غره ته وخیږئ چي راکښته کیږئ ان شاءالله چرګ به حلال او د ښځو پاک سوی وي.

قلندر خان وویل: سمده موږ به ورسو بیا ناوخته کیږي.

عبدالله وویل: پر الله مو سپارم.

قلندر خان څو شیبې انتظار وو بیا یي هیلې ته وویل: راځه لورې.

بیا ټول غره ته وختل تر څو شیبو وروسته یو دره راورسیدل په دې دره کي چي څه مخته ولاړل نو شمشیر غار راورسیدئ کله چي دننه ورغله نو د دوی په ورتګ سره ډیر شوپرکان راووتل د غاره، هیلې خپل موبایل راویستئ عکسونه یي اخیستل چي په تګ تګ کي دننه غار ته ولاړه بیا قلندر خان وویل: هیلې لورې راووځه بیرته دننه مه ځه.

هیلې وویل: سمده کاکا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په غار کي دننه تياره وه هيڅ نه معلوميدل خو په سر کي داسـي ځه معلوميدل چي فکر کيدی د يو ودانۍ ميلان ولاړ دي او فکر نکيږي چي دا ځای طبعي هم داســـي جوړ دی، تر ځو شــــېبو وروســـته مازديګر ســـو قلندر خان پر خپلي کورنۍ ږغ وکړ چي نور درځئ، هغوی ټولي ولاړې سوې او د کور پر طرف روان سول کله چي تر غره کښــته ســول نو عبدالله ورته ولاړ وو د هيلې ســره تر روغبړ وروســـته يي قلندر خان ته حلال ســـوی چرګ ورکړ ورته ويويل: خان صاحب دا چرګ دا زموږ ميلمني خور ته ور پوخ کړه.

هيلې وويل: ولي مو ورور جانه تکليف کوئ؟

عبدالله وويل: يا خور هيڅ تکليف نه دی ميلمه د خدای رحمت دی موږ يي کورو ته راتګ يو خوشبختي ګڼو.

کله چي ماښـام سو تر ډوډۍ خوړلو او څه مجلس وروسته هيله خپل اطـاق تـه ولاړه د قلندر خان يو مږور هم د هغي اطاقه ته ورغله تر ځو شېبو پوري يي د هيلې سره باندار وکړ بيا يي ورته وويل: سمده هيلې خور زه ځم خـاونـد بـه مي راتـه انتظـار يي تـه بـه هم نوره بيديږې.

هيلې وويل: هو يو څه ليکنه کوم بيا بيديږم تاسو ته ښه شپه غواړم.

بيا د قلندر خان مږور ولاړه هيله په خپل اطاق کي يوازي پاته سوه، هيلـه پـه ليکنـه بوختـه وه چي ددې د اطـاق د کلکين پر مخـامخ پـه درخته کي د يوې چوغکې ږغ ســـو د هيلې ورته فکر نه وو خو د هغي چوغکې زيـاتو ږغو د هيلې پـام ور واړوئ کلـه چي هيلې هغه چوغکې تـه وکتل نو هغـه چوغکه هم هيلې ته ګوري او نـارې وهي هيله حيرانه سول چي دا مهال کله چوغکې وي چي دا چوغکه دلته نـارې وهي خو وروسته يي فکر بيرته خپل ليکني ته سو خو تر ځو شـېبو وروسـته نورې چوغکې هم هغې درختي ته راغلې او ږغونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي سول هيلې يو وار بيا درختي ته وکتل هلته يي وليدل چي پر هغه اولي چوغکې نوري چوغکې چاپيره دي د هيلې د اطاق طرف تـه ګوري او نــاري وهي بيـا ټولي والوتلي او ولاړې هيلې هم تر څو شيبو وروسته خپل کتابچه بنده کړه او کټ ته ولاړه چي بيده سي کله چي يي ســترګي پټې ســوې نو هغه چوغکه بيا يوازې راغله او په درخته کي يي نارې کړې خو چي وېليدل هيله کلکين ته نږدي نسته نو کلکين ته نږدي کښـينســتل او نارې يي کړې خو هيله بيده وه بيا تر څو شيبو هلته ارامه ولاړه وه بيا والوتل کله چي سهار سو هيله د اذان پر ږغ د خوبه راکښينستل چي غوږ يي ونيوئ نو دباندي د يو څـه ږغ وو کلـه چي يي کلکين کي وکتـل نو قلنـدر خـان د څاه څخـه اوبه راکښلي ميرمني يي د اوبو لوښې ورته نيولي وه ډکول يي هيلې هغو ته وکتل وروســـته خپل کټ ته راغله او پريوتل تر څو شــيبو همداســـي پرته وه چي بيا رڼا ســـوه او دباندي ووتل، کله چي د څاه خواته ورغله د قلندر خان ميرمني د اوبو لوښی ورته ونيوئ ويويل: واخله لورې په دې اوبو اودس وکړه.

هيلې لوښی واخيستی او د تشناب په طرف ولاړه تر اودس او لمانځه وروســته چي کله دباندي ووتل نو وېليدل چي ټول د ســهار چايو ته ناست وه چاى يي خوړلې هيله يي هم تر څنګ کښينستل قلندر خان وويل: څنګه سو هيلې لورې شپه دي پخير سوه؟

هيلې وويل: هو کاکا پخير سوه پر تاسو هم پخير سوه؟

قلندر خان وويل: هو الحمدالله پخير سوه.

هيلې تر چايو خوړلو وروســـته خپل کتابچه واخيســـتل او ليکنه يي شـــروع کړه بيا د کور څخه دباندي د قلندر خان د يو زوى ســـره ولاړل او د کليوالو سره يي خبرې اترې وکړې د هغو څخه به يي د شمشير غار په اړه معلومات پوښـتل کليوالو به معلومات ورکول او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا به هیلې لیکل کله چي ماښام سو هیلې خپل لیکنې اصلاح کولې چي یو وار بیا د تیري ورځې د چوغکې ږغ سو خو د هیلې ورته فکر نسو بیا تر ځو شپېبو وروسته هغه چوغکه د هیلې د اطاق کلکین ته راغله او ناریې یې کړې د هغه د ږغ په اوریدو هیله حیرانه سول بیا یي په حیرانتیا د هغه چوغکې خواته وکتل هغه چوغکه هیلې ته ګورې او ناریې وهي خو کله چي یې سترګې د هیلې د سترګو سره برابرې سولې نو ناریې وهل یې پریښول او بیا تر ځو شپېبو وروسته والوتل هیله ولاړه سوه او پسې وېکتل چي هغه چیرې ولاړه کله چي یې هغه ولیدل نو هغه د شمشیر غار خواته روانه وه هیلې هغې چوغکې ته کتل چي یو دم یې د اطاق دروازه خلاصه سول هیله په دې سره سخته وبیریدل خو چي شا ته یې وکتل عایشه وه عایشه هم حیرانه سول چي هیله ولي وبیریدل بیا یې ورته وویل: څه خبره ده هیلې خور؟

هیلې وویل: هیڅ نه.

عایشې وویل: نو بیا ولي وبیریدې؟

هیلې وویل: هغه عایشې! د تیري ورځې راهیسي دلته یو چوغکه راسي ماته ګوري او ناري وهي مځکي هلته په درخته کي کښېنستل خو نن دلته کلکین ته راغله ماته یې کتل او ناریې یې وهلې.

عایشې وویل: دلته باغونه او مځکي دي شاید د هغو ځخه را الوتي وي دا خو ښار نه دی صحرا ده مرغان او الوتونکي ډیر لري خو بیا هم که هر وخت بیریدې ماته وایه زه درته راځم که ستا خوښه وي زه به همدلته در سره بیدیږم.

هیلې وویل: ښه خبره ده همدلته بیدیږه خو زه د شپې تر ناوخته ناسته یم ته به راسره بدخابه سې او ستا خاوند به اجازه هم نه درکوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: یا خور کومه خبره نه ده زه در سره بیدیږم خاوند مي هیڅ نه وایي.

هیلۍ وویل: سمده.

بیا عایشـــې خپل بیســـتره راوړه او لاندي یې هواره کړه هیلۍ ورته وویل: پر کټ پریوزه زه به لاندي بیده سم.

عـایشــــې وویـل: یـا مـاتـه پر کـټ خوب نـه راځي زه همـدلتـه لانـدي بیدیږم.

بیا تر څه باندار وروســته هیله او عایشــه بیدې ســوې تر څو شــپېږو وروسته بیا هغه چوغکه راغله خو چي وېلیدل هیله بیده ده نو نارې یي ونه وهلې تر څو شــپېږو یي هیلۍ ته کتل بیا یي د عایشـــې خواته وکتل او د ځان سره یي کرار ناره وکړه بیا والوتل.

سهار تر ناشتې خوړلو وروسته د کور په غولې کي قلندر خان خپل یو زوی تـه چي مختـه یي نـاســـت وو نصـــیحت کـاوه ورتـه ویویل: داغسي لټ عادت سوې کار نکوې ټوله ورځ ته یي همدا فیسبوک او ګیمونه دي چي ګورې یي.

تر څه نور نصـیحت وروســته قلندر خان څادر پر اوږه واچوئ او دبـانـدي ووتـئ هیلـه د قلنـدر خـان د زوی محمود خواتـه ورغلـه ورتـه ویویل: کاکا ولي داسي دردیدلی وو درته؟

محمود وویـل: هر کلـه چي مي ووینې همـدا خبرې راتـه کوي اوس یي ددي کوره زړه رامـات کړیـدی چي نور ددي کوره لیري ولاړ سم.

هیلۍ وویـل: لیونیـه د هیڅ یو پلار پر زوی بـد الفـاظ نـه دي فیرزو هغه خو سـتا لپاره وایي نیټ کتل او ګیم کول یو داســي مصــروفیت دی چي کلـه څوک پـه معتـاد ســـي نو هر څـه ورڅخـه واخلي یعني

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاروبار يي ځني پاته يي د کورنۍ سـره ناسـته ولاړه ځني پاته يي رواني حالت ته څوک بيايي په ژور خپګان يي اخته کوي داسـي په سل هاوه نور تاوانونه لري.

محمود وويل: هيلې خور کار په پيسـو کيږي زه چي بابا ته ووايم چي پيسـې راکړه خو دی يي نه راکوي هلته بيا راته وايي چي لټ يي کار نکوې زه کار په څه شي وکړم؟

هيلې وويل: د کار لپاره پيسـو ته نه بلکي تجربې ته اړتيا ده چي تجربه ولرې هر څوک به پيسې په زاريو درکوي کاکا جان پوهيږي چي تاسو په کوم کار کي تجربه نلرئ نو ځکه پيسي نه درکوي ته په يو کار کي تجربه تر لاسه کړه که کاکا جان پيسي نه در کړې زه يي درکوم ستا په ملګرو کي به داسي څوک وي چي کاروبار کوي د هغو سره په کاروبارې ځای کي ناسته ولاړه کوه يا ور سره منشي سه چي هر کله دي کار ور څخه زده کړ بيا خپل کار جوړ کړه.

محمود وويل: سمده هيلې خور همداسي به وکړم.

هيلې محمود ته تر خبرو وروسـته يو وار بيا خپل کتابچه خلاصـه کړل په ليکنې يي شـروع وکړه تر غرمې پوري يي ليکنه کول چي بيا وروسـته د ډوډۍ وخت سـو تر ډوډۍ خوړلو وروسـته چي کله خپل اطاق ته ولاړه نو پر کټ داسي پريوتل چي مخ يي د کټ خواته وو او شـا يي د اطاق د چت خواته وه تر څو شـېبو پورې همداسـې پرته وه چي بيا يي ناڅاپه پر شا باندي څادر واچول سو، په دې سره هيله سـخته وبيريدل او ولاړه سـوه شـاوخوا يي وکتل خو اطاق کي څوک نـه وه دروازه هم تړلې وه.... بيـا هيلې پـه تـالار کي ګډونوالو ته وويل: ما فکر کوئ چي خوب مي ليدئ او شـايد د بيديدو مخکي مـا خپله دا څادر پر ځان اچولئ وي خو زما فکر غلط وو هغه په دا ورځ زما اطاق ته راغلی وو د حياء په سبب يي پر ما څادر واچوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو ما په بد حالت کي ونه ويني...، هيله بيا تر مازديګره په ليکنه مصروفه سوه کله چي د مازديګر لمونځ وسو قلندر خان د جماعته څخه راغلی نو هيله يي څنګته ورغله او په باندار يي شروع وکړه قلندر خان وويل: لورې زموږ په ميلمستيا کي خو به څه کمی نه وي؟

هيله موسکۍ سوه بيا يي وويل: يا کاکا تر کور دلته زيات خورم او ځينيم هيڅ مشکل نلرم اوس خو دا فکر کوم چي هيڅ ددې ځايه ولاړه نسم.

قلندر خان وخندل بيا يي وويل: نوشجان دي سه لورې ستا خپل کور دی چي هر څه ته دې اړتيا کيږي زما ميرمني يا هم مږندو ته مي وايه او که د بازار خواته دې څه ته ضرورت وي ماته وايه که دې څه ته ضرورت وو او که ماته دې ونه ويل نو په هغه ورځ به سخت درڅخه خفه سم.

هيلې وويل: يا کاکا څه ته ضرورت نلرم هر څه خو همدلته سته زما بيله ويلو تاسو خاله جاني او عايشې خور او د کورنۍ نورو غړو راکړيدي زه به مو دا احسان هيڅکله هير نکړم.

قلندر خان وويل: ته زموږ مينې ته احسان وايي بيا داسي خبره ونکړې موږ پر تا هيڅ احسان نه دی کړی ته لکه زموږ لور داسي يي او د لور سره مينه احسان ندی.

هيلې وويل: مننه کاکا الله دی ستاسو غم نه راکوي.

کله چي ماښام سو تر ډوډۍ خوړلو وروسته هيله خپل اطاق ته ولاړه تر څو شپېو وروسته عايشه هم اطاق ته ورغله تر څه باندار وروسته عايشه بيده سول هيله تر څو شپېو پورې په ليکنه مصروفه وه بيا بېده سول د سهار وخت وو اذان ته يو ساعت وخت پاته وو چي د هيلې تر غوږو د شپېلۍ ږغ سو هيله سره وښوريدل بيا يي د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه ډکې سترګې خلاصې کړې شاوخوا يي وکتل بيا يي سترګې پټې کړې خو د شپېلۍ ږغ يي بيا تر غوږ سو په دې سره يي سترګې خلاصې کړې حيران حيران يي وکتل بيا ولاړه سوه اول يي اطاق کي شاوخوا وکتل بيا يي د کلکين خواته وکتل ږغ د کلکين د خوا څخه راتلی نو ځکه هيله د کلکين خواته ورغله چي وويني چي په دا سهار وختي څوک شپېلۍ ږغوي کله چي د کلکين خواته ورغله په کلاء کي يي وکتل څوک نه معلوميدی بيا يي د کلاء څخه دباندي وکتل هلته هم څوک نه وو خو کله چي بيرته د کټ خواته راتله نو د شمشير غار پر غره يي يو څوک وليدئ چي پر يو ډبره ناست دی شپېلۍ يي په لاس کي ده او ږغوي يي شاوخوا ته يي پسونه او ميږې ګرځي هيله ډيره حيرانه سوه بيا يي د ځان سره وويل: دا ليونی وګوره چي په دا سهار وختي شپېلۍ ږغوي.

وروسته هيله خپل کټ ته ولاړه او بيده سوه کله چي سهار سو او هيله د خوبه راکښېنستل نو د هغه شپېلۍ ولا د ليدو لپاره کلکين ته ولاړه خو کله چي يي د غره خواته وکتل نو هلته هيڅوک نه وه، سبا شپه پر هغه وخت بيا د شپېلۍ ږغ سو هيله بيده وه بيا يي په حيرانتيا سترګې خلاصې کړې او شپېلۍ ته يي غوږ ونيوئ بيا ولاړه سوه او د کلکين خواته ولاړه چي ګورې د تيري شپې پر ځای بيا هغه نفر ناست دی او شپېلۍ ږغوي هيلې څو شپې د هغه شپېلۍ ته غوږ ونيوئ ډير خوند يي تري واخيستئ او نرم نرم موسکا به يي هم کوله تر څو شپو وروسته قلندر خان راکښېنستئ د اودس د کولو لپاره دباندي ووتئ کله چي يي اوبه د څاه څخه راکښلي نو يو دم يي هيلې ته پام سو چي د شمشير غره خواته ګورې او موسکۍ ده. قلندر خان ډير حيران سو خو وروسته په اوبو راکښلو مصروفه سو بيا کله چي د جماعت د لمونځ څخه کور ته راغلی نو اول يي د هيلې د کلکين طرف ته وکتل خو هيله نه وه کله چي د ميرمني تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځه کښېنستۍ نو هغې ورته وويل: داسې خفه راته معلومېږې خيريت خو به وي؟

قلندر خان په حيرانتيا او فکر کې وويل: سهار چې اوداسه ته راکښېنستم غوښتل مې چې د ځاه څخه اوبه راوکاږم چې د هيلې لور پر اطاق مې سترګې ولګيدې چې د شمشير غره طرف ته ګورې خاندې نه پوهيږم چې څه پېښه وه.

ميرمنې يې وويل: شايد په فکر کې يې بل څه وه پر هغه يې خندل کتل يې صرف د غره خواته.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم نو په دومره وختې کې څوک فکرونه کوي؟

ميرمنې يې وويل: شايد د کورنۍ سره يې خبرې کړې وي دوی خو وايې چې د هيلې د اوسيدو د ځای او زموږ د وختو ډير فرق دی شايد کورنۍ يې پر همدې وخت زنګ ور ته راوهلی وي.

قلندر خان وويل: شايد.

تر ناشتې خوړلو وروسته هيله د کلاء څخه ووتل د شمشير غره طرف ته ولاړه کله چې هلته ورسيده د غره لاندې يو ځوان شپون ته يې تر روغبړ وروسته وويل: دا سهار وختې دا شپېلۍ ته ږغوې؟

شپون وويل: يا خور.

هيلې وويل: ولې پر هغه ډبره چې ناست يې او دا پسونه هم درته ګرځې شاوخوا کې ته يې زه خبره يم.

شپون چې کله د هيلې ور ښول سوي ځای ته وکتل بيا يې وويل: ليونی سوی خو به نه يم چې هلته د شپې راسم ته نه يې خبره چې دا غر د شپې ټول د پيريانو په کنټرول کې وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیله موســکۍ ســوه شــپون حیران ســو بیا یې وویل: تاته دا ټوکې معلومیږي؟

هیلې وویل: یا ولي به ټوکې راته معلومیږي همداسې به وي.

کله چې شپه سوه او د شپیلۍ ږغیدو ته څه وخت پاته و هیلې سترګې خلاصې کړې همداسې پرته وه چې تر څو شېبو وروسته د شپیلۍ ږغ پیل ســـو کله چې هیله د کلکین خواته ورغله نو وېلیدل چې بیا هغه نفر ناست دی او شپیلۍ ږغوي.

هیله د اطاق څخه په پټه ووتل او هغه ځای ته د ورتلو په نیت روانه سول د کلاء دروازه یې کرار خلاصه کړل چې څوک خبر نسې بیا تر دروازه ووتل هیله کرار کرار د غره پر طرف روانه وه چې تر څو شېبو وروسته یې یو دم پر اوږه د یو چا لاس ونیول سو دومره ټینګ چې هیله یې د تلو څخه منعه کړل د هیلې بدن په ریږدیدو سو شاته یې نسوای کتلای خو بیا چې کله هغه لاس ولا ځانته وګرځول نو هیلې ولیدل چې قلندر خان دی.

قلندر خان په درد سره ورته وویل: چیري روانه یې؟

هیله ورڅخه وبیریدل چې راباندې غوســـه نســـي نو ځکه یې ځان داســـې کړ چې د خوبه ده بیا یې د خوب په ږغ وویل: څه دي کاکا خیر دی ولي په دا شپه ګرځې؟

قلندر خان پوه سو چې هیله د خوبه ولاړه سویده بیا یې ورته وویل: راځه لورې کورته دلته څوک د شپې دباندې نه وځي.

هیلې ژبه په غاښــو کې ونیول موســکۍ ســوه بیا د قلندر خان ســره روانه سول قلندر خان هیله تر لاس نیولې وه خپل اطاق ته یې بوتله کله چې یې پر کټ پرې ایستل بیا ځني ووتۍ کله چې ســهار ســو د کورنۍ ټول غړې ناســـت وه چې قلندر خان په غوســـه عایشــې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وویل: بې عقلي ته ددې ســــره د څه لپاره بیدیږې که ما نه وای راګرځولې خدای نکړه لویه پېښه به سوې وای.

هیلې وویل: ددې هیڅ غلطي نه ده کاکا زه کله کله د شــپې په خوب کې ولاړیږم همدا مریضې د ډیره وخت لرم.

قلندر خان مخ ځني واړوئ څه یي ونه ویل بیا هیلې ورته وویل: کاکا تاسو خفه سو لاست؟

قلندر خان تر څو شیبو وروسته وویل: لورې ستا د ساتنې مسؤلیت پر ما د خپل لور او کورنۍ د غړو هم زیات دی خدای نکړه که په تا څه وســـي نو زموږ کندهاریانو نوم به بد ســــي چې کندهاریان د میلمنو په ساتنه کې کمزوري دي خلک به ډیر بد راباندي ووایي.

هیلې وویل: یا کاکا الله دي داسـي نکوي سـتاسـو په میلمسـتیا کې د هیڅ شي کمی نسته.

قلندر خان وروســــته تر دې د کلاء دروازه قلفول تر څو هیله بیا د خوبه ولاړه نســي تر قلف وروســته به قلندر خان هم په ژور خوب بیده کیدئ یوه ورځ هیلې عایشـې ته وویل: عایشـې زه تا د یو رازه خبروم خو قسم وکړه چې بل څوک به نه خبروې.

عایشـې ور سره قسم وکړ بیا هیلې وویل: دا څو ورځې کیږي چې هلته پر شمشیر غره یو څوک ناسـت وي او شـپېلۍ ږغوي په هغه ورځ چې زه وتلې وم زه د خوبه نه وم په هوښ کې وم ما غوښتل د هغه شپېلۍ ږغونکي شپون سره ووینم.

عایشــه حیرانه سـول بیا یي وویل: سـبحان الله ته څومره لیونۍ یي داسي خطرناک کار څوک کوي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: هيڅ خطرناکه نه دی ما غوښتل د هغه نفر څخه معلومات راټول کړم ځکه زه د شمشير غار د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې يم.

عايشې وويل: ټول کلی پاته سو ته په نيمه شپه د هغه نابلده او نا اشنا کس ليدو ته تلې د کليوالو ولي معلومات نه غواړې؟

هيلې وويل: هغه نفر د نورو څخه جلا دی ځکه کليوال د نورو د خولو او اوازو څخه خبر دي شايد هغه نفر ډير معلومات ولري ځکه کليوال حقيقت ته د ورځې ګوري خو هغه نفر د شپې ورته ګوري د شپې حقيقت بايد وڅيړل سې چي رښتيا څه دي.

عايشې وويل: نو دا هر څه ته ماته ولي وايې؟

هيلې وويل: ته خو خبره يې چي کاکا د کلاء دروازه د شپې قلفوي او زه غواړم هغه نفر ته ځان ورسوم او معلومات ځني واخلم کاکا ته که ووايم هغه به راباندي غوسه سي او اجازه به هم رانکړي زه غواړم چي ته د کاکا څخه د کلاء کيلۍ راواخلې.

عايشې وويل: ته پوهيږې چي دا ته څه وايي که راخبر سي نو بيا دي مي خدای ساتنه کوي زه هيڅکله داسي نکوم.

هيلې وويل: هيله کوم عايشې خور زما لپاره دا کار وکړه.

عايشې وويل: هيلې ستا لپاره يي کوم خو زه د خسر جانه سخته بيريږم که هغه خبر سي نو سخته به شرمينده سم.

هيلې وويل: نه خبريږي صرف نيم نيم ساعت ځم د اذان تر مخه راځم.

عايشې وويل: دومره ناوخته د کوره وتل ښه نه وي هيلې خور خدای نکړه هغه نفر خطرناک نه وي زيان به يي در رسولی وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ وویل: د عبدالله ورور کور ور نږدي دی که څه خطر وو هغه ته ناريږ ور وهم زه خو فکر کوم شاید د هغه دوست وي.

عایشـــې وویل: ســـمده درته را اخلم یي خو پر خپل وعده ودرېږه د اذان تر مخه بیا راځه.

هیلۍ وعده ور ســره وکړه کله چي ماښــام ســو عایشــې د قلندر خان څخه کیلۍ پټې کړې او هیلۍ ته یي راوړې کله چي د شپېلۍ ږغ سو نو هیله ولاړه ســـوه تر کلکین یي دباندي وکتل ګورې هغه شـــپېلۍ ږغونکی ناست دی شپېلۍ ږغوي هیلۍ ژر ژر ځان سره تیار کړ بیا پټه د کلاء څخه ووتل او د غره پر طرف ور روانه ســـول کله چي تر څه تګ وروسته غره ته ورسیدل بیا د شمشیر غار ته نږدي پر لویه ډبره ناســـت د هغه نفر خواته ور روانه ســـول د هغه نفر په شــاوخوا کي پســونه ګرځیدل خو کله چي هیله ور ورســیدل نو ټولو پســو خوراک پریښــوئ هیلۍ ته یي کتل د هغه نفر هیلۍ ته شــا وه هیله چي کله ور ورسیدل نو هغه ته یي سلام ووایه، هغه د سلام په اوریدو شپېلۍ ږغول ودرول بیا یي د هیلۍ خواته مخ واړوئ د هغي په لیدو د ځایه ولاړ سو په موسکا یي وویل: وعلیکم السلام.

کله چي هیلۍ هغه ولیدئ حیرانه ســول ځکه هغه یو شــل کلن ځوان وو او دې فکر کړئ وو چي دا به پوخ عمره سړی وي هیلۍ وویل: د څو ورځو راهیســي ستا دا شــپېلۍ اورم چي ږغوې یي چي رښــتیا سي دا څو ورځې کیږي چي ستا پر دې شپېلۍ د خوبه راکښینم.

هغه نفر وویل: ښه ډیر وبخښه زه نه پوهیدم چي زما شپېلۍ به تاسو ته هلته در رسیږي او تاسو به د خوبه په راکښینۍ.

هیلۍ وویل: نه کومه خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې وویل: زما نوم هیله ده د خاریج څخه راغلې یم غواړم پر دې شمشیر غار معلومات ولیکم ځکه پوهنتون کې یې پایلیک پر راکړیدئ.

هغه نفر وویل: خبر یم.

هیلې وویل: څه؟

هغه نفر په وارخطایۍ وویل: مطلب مې د دا کلي خلکو سره ویل چې داسې انجلۍ راغلې ده غواړې پر دې شمشیر غار لیکنه وکړې.

هیلې وویل: هو همداسې ده او تاسو به هم په دې برخه کې کمک را سره کوئ.

هغه نفر وویل: سمده ولې نه.

هیلې په موسکا وویل: تاسو یو څه وارخطا راته معلومیږی.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یې وویل: وارخطاء به څنګه نسم ځکه ټول خلک د شپې دلته نه راځي بیریږي خو ته راغلې نو وارخطا خو باید سم چې داسې نه پیرۍ یې.

هیله موسکۍ سوه بیا یې وویل: هو همداسې یې وګنه چې پیرۍ یم خو ته بیغمه اوسه په تا کار نلرم.

هغه نفر هم موسکی سو بیا یې وویل: ځه مننه چې په ما کار نلرې.

هیلې وویل: ستا نوم څه دی او ولې دومره ناوخته د شپې راوځئ بیریږئ نه؟

هغه نفر وویل: زما نوم عثیم دی د ورځې لمر توند سې د پسونو ګرځول پکښې سخت وي نو ځکه یې د شپې په اخیره کې راباسم.

عثیم چې کله د پسو خبره وکړه نو بیا یې خپلو پسو ته پام سو چې هغو هیلې ته حیران حیران کتل خو چې کله عثیم هغو ته وکتل او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تندی يي ورته ګونجې کړ نو ټولو بيا په خپل خوراک پيل وکړ او د هيلې څخه يي خپل نظر واړوئ، بيا هيلې وويل: ماشاءالله ښايسته نوم دی نو عثيم صاحبه ماته به معلومات راکړې او ته پوهيږې دا کيلې ويني دا مي را غلا کړيده او دلته راغلې يم اوس که ته معلومات رانکړې نو دا هر څه به بې فايدې سي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: سمده زه همکارې در سره کوم.

وروسته هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او ولاړه کلاء ته پټه ننوتل دروازه يي کلف کړل بيا يي کيلی د قلندر خان سرته وزړولې او دا خپل اطاق ته ولاړه، کله چي اطاق ته ولاړه نو عايشه هم ويښه سوې وه ددې په ليدو ډيره خوشحاله سول چي پر وخت راغله بيا يي ورته وويل: څنګه سو د هغه نفر سره دي وليدل؟

هيلې وويل: هو ومي ليدل او وعده يي هم وکړه چي معلومات به راکوي.

عايشې وويل: کيلی دي څه کړه؟

هيلې وويل: د کاکا سرته مي پر هغه لرګي وزړول.

عايشې وويل: ډير ښه.

بيا عايشې وويل: د سهار وخت داخل دی ته دې لمونځ وکه بيا بيده سه بدخابه به يي.

هيلې وويل: سمده.

وروسته تر لمانځه هيله بيده سوه او تر يونيم ساعت وروسته بيرته د لمر د تيزو وړانګو په سبب راکښينستل او د اطاق څخه دباندي ووتل کله چي د اطاق څخه ووتل نو د قلندر خان زوی او ميرمني يي خبرې سره کولې چي ميرمني يي وويل: يا يا ما به نن بيايي بازار ته که نه زه خبرې نه در سره کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاوند يي وويل: خو بابا مو نه پرېږدي زه څه وکم؟

ميرمني يي وويل: چي هر څه وي خو ما به نن بيايي بازار ته.

خاوند يي وويل: افففف خدايه څه وکم؟

بيا يي وويل: سمده ته هم راځه زه يوازي نسم ورته ويلای ته مخ داسي ونيسه لکه مريضه چي يي زه به ورته ووايم چي ډاکټر ته يي بيايم.

ميرمني يي وويل: سمده خو داسي نه ماته خندا راسي.

هيله د دوی دوو په خبرو ډېره خنديدل

خاوند يي وويل: که داسي دې وکړه هم به يي وهلی يم او هم به اجازه رانکړې.

ميرمني يي وويل: سمده نه خاندم.

بيا دواړه قلندر خان ته ورغلل زوی يي وويل: بابا بلقيس دا څو ورځې کيږي سخته مريضه ده که ستا اجازه وي زه به يي ډاکټر ته بوځم.

قلندر خان بلقيس ته وکتل بيا يي زوی ته وويل: نو تا مخکي ولي نه ويل؟

زوی يي وويل: هغه بابا ما زړه نسوای کولای چي تاته ووايم.

قلندر خان هغو ته تر څو شيبو کتلو وروسته وويل: سمده ورسئ.

هغوی ډېر خوشحاله سول بيا قلندر خان ورته وويل: پيسې در سره سته که يي درکم؟

زوی يي وويل: يا راسره سته بابا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان جیب ته لاس کړ څو پیسـې یي را وکښـې ور یي کړې ورته ویویل: ها دا هم واخله شاید ورته ضرورت دي سي.

هغوی چي پیسـي واخیسـتې نو د تیاري نیولو لپاره بیا ولاړل خپل اطاق ته د هغو تر تلو وروسته فوراً هیله د قلندر خان خواته ورغلل قلندر خان د زوی او مړور د تګ وروسـته هغو ته په لیدو وخندل هیله هم موسکۍ سوه بیا یي وویل: کاکا جانه ولي مو وخندل؟

قلندر خان وویل: مور او پلار که هر څومره ناپوه یي خو د اولاد په هر حرکت پوهیږي ما به هم چي کله ځوان وم پلار ته بهانې کولي چي کله مي میرمن بازار ته د سودا او یا تفریح لپاره بیول نن یي دا دی زما زوی ماته کوي دی فکر کوي چي پلار مي نه پوهیږې.

هیلې تر موسکا وروسته وویل: کاکا تاسو هغوی ولي مجبوره کوئ چي درواغ درته ووایي ولي ښـځو باندي دومره بندیزونه لګوئ ایا ښځه انسانه نه ده؟ که څنګه؟ ولي هغه د نارینه پځیر په پښتنې ټولنه کي آزاده نسې ګرځیدلای؟

قلندر خان تر ساه اخیسـتو وروسـته وویل: لورې! د لندن ملیکه څه نومیږي زما څخه یي نوم هیر دی؟

هیلې وویل: ملېکه الېزابیته نومیږي.

قلندر خان وویل: آیا هغه کله یوازي او آزاده دباندي راوتلې ده؟ یا د نورو ریس جمهورانو یا باچاهانو لونې او میرمني دباندي یوازې راوتلي دي بیله ساتونکو؟

هیلې وویل: نه کاکا.

قلندر خان وویل: ولي هغه آزادې او یوازي نه راوځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ځکه چي هغه په ټولنه کي يو خاص شخصيتونه دي د هغو مقام تر عامو خلکو لوړ دی چي هغوی ته څوک تاوان ور ونه رسوي نو ځکه ساتونکي ور سره وي.

قلندر خان وويل: موږ هر يوه پښتانه ته لوڼې،خويندې، ميرمنې همداسي حيثيت لري لکه يو ملېکه او شهزادګۍ نو ځکه د ساتونکو پځير د هغو ساتنه کوو موږ پښتانه يو متل هم لرو چي مال تر سر قربان او سر تر ناموس موږ ته تر خپل سر هم د خپلي لور، خور او ميرمني عزت ارزښت لري دا چي خلک تبليغات راپسي کوي چي پښتانه د ښځو قدر نلري هغوی اصل کي دا غواړي چي زموږ ښځې دي هم داسي بې ارزښته سي لکه دوی چي خپلي ښځې بې ارزښته کړېدي امريکا او نورو خاريجې هيوادو کي آزادي ورکول سوېده خو ته به تر ما ښه خبره يي چي هلته هره ورځ پر څومره زياتو انجونو زور زياتۍ کيږي څومره بده رويه ور سره کيږي آيا دا د ښځو حقوق دي؟

بيا قلندر خان وويل: دوی وای مسلمانان په خاصه توګه پښتانه ښځو ته د کار کولو اجازه نه ورکوي دا د ښځو سره ظلم دی آيا دا ظلم دی چي موږ مسلمانان او پښتانه نارينه پر ځان يخ، ګرمي، غم، درد، ستونزې مشکلات تيروو کار کوو پيسي ګټو دوی ته ډوډۍ او د ژوند اسانتياوي برابروو آيا دا ظلم دی چي موږ يي پر دوی کوو؟ که يي د ځان سره يخ،لمر، غم، ستونزو او مشکلاتو او سختو کارو ته د دوی پځير د ځان سره ودروو بيا خو نو دا د ښځو حق سو دوی مهربانه دي چي دا حق يي ورکړيدی خو موږ چي هوسا، آرامي د هره درده او ستونزې ليري مو پر کور کښينولي دي هره غوښتنه مو ور پوره کړيده ظالمان بلل کيږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان تر خبرو وروســـته هيلې وويل: ربښـــتيا هم کاکا ډېرې ښــايســته او د قناعت وړ خبرې مو وکړې همداســي ده مور. د ليري ځايه فيصله کول چي کندهاريان يا پښتانه داسي دي و هاسي دي خو زموږ تصور او حقيقت ډير فرق سره لري.

هيله تر څه خبرو وروسته د قلندر خان ميرمني ته ورغله چي پر بام يي خواږه ولني پاکول د قلندر خان ميرمني هيلې ته وويل: څنګه دی لوري يو څه سات دی تير دی دلته خدای نکړه دېغت ونکړې؟

هيلې وويل: يا خاله ډير سات مي تير دی.

د قلندر خان ميرمني وويل: څنګه سو لورې هغه خط دي وليکی؟

هيلې وويل: کوم خط خاله؟

د قلندر خان ميرمني وويل: ولي هغه تا چي ويل زه پسي راغلې يم.

هيلې وويل: ښه ښه هغه ښيي بس په اخته يم وبه يي ليکم هغه شپانه به معلومات راکړې؟

هيلې ددې خبرې په اوريدو ټکان وخوړی چي دا خبره مي څنګه تر خوله ووتل.

د قلندر خان ميرمني په حيرانتيا وويل: کوم شپانه؟

هيلې فکر وکړ بيا يي وويل: هغه کله چي غرمه زه د کليوالو ســـره ليدو ته ولاړه ســـم هلته پر هغه غره باندي يو هلک دی پســـونه ور سره يي هغه ويل زه معلومات درکوم.

د قلندر خاني ميرمني د غره خواته وکتل بيا يي د غره خواته اشــاره ورته وکړه ويويل: دا غر يادوې؟

هيلې وويل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قلندر خان میرمني وویل: هلته خو ما تر اوسه کوم شپانه نه دی لیدلی او نه هم کوم شپانه هلته ځي ځکه وچ غر دی وابښه نسته وروباندي.

هیله حیرانه سول چي دا څه وایي خو وروسته یي فکر وکړ چي عثیم خو د سهار مخکي هلته پسونه پیایي او دوی په دي وخت کي بیده وي نو ځکه یي نه ویني.

کله چي شپه نیمایي ته ورسیدل او ټول په خواړه خوب بیده سول نو هیلې و عایشې ته وویل: هله عایشې ورسه نو کیلې راوړه.

عایشې د قلندر خان د سر څخه هغه کیلې راوړل او هیلې ته یي ورکړه بیا یي ورته د ژر راتګ وویل هیلې هم وعده وکړه چي ژر به راځي. هیلې دروازه خلاصه کړل او د غره پر طرف ولاړه کله چي غره ته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار ناست وو تر سلام او روغبړ وروسته عثیم وویل: اماده یي د معلومات لپاره؟

هیلې وویل: هو.

عثیم وویل: درځه دننه ورځو.

هیلې په حیرانتیا وویل: دننه؟

عثیم وویل: هو درځه چي زه در سره یم د مړه ماره مه بیریږه.

هیله موسکۍ سوه بیا یي وویل: د مړه ماره نو څوک بیریږي؟

عثیم په موسکا وویل: دا زموږ کندهاریانو یو ټوکه ده چي د متل پځیر یي استعمالوو.

هیلې وویل: تاسو کندهاریان خو هم.

بیا دواړه د شمشیر غار پر طرف روان سول پر لاري عثیم وویل: هیلې کله چي ته د هوایي میدان څخه تر عینو میني پوري بیا د عینو

(c) ketabton.com: The Digital Library

میني ښځه تر دې ځایه پورې او دلته په څو ورځو اوسیدو کې آیا تا د یو چا ســـره بې ادبي زیات معاف یو هلک ولیدی یا دې یو څوک پر بچه بازۍ ولیدی؟

هیلې وویل: یا ولې؟

عثیم د هیلې خواتـه مخ واړوی بیـا یې په زهیره وویل: نو بیا تا ولـي موږ کندهاریانو ته د بچه بازه نوم استعمال کړ؟

هیله حیرانه ســول چې په دې عثیم څنګه خبر ســو چې دې او مور کندهاریان په بچه بازه یاد کړې وه بیا یې وویل: ته څنګه خبر سوې په دې؟

عثیم هم حیران ســو خو بیا یې وویل: تا نه یادوم البته دا ځني خلک موږ کندهاریان د بچه بازه په نوم یادوي ته پوهیږې هیلې ته دلته نه یې زیږیـدلې اول چې دلتــه رالې لهجـه دې یو ډول وه خو تر څو ورځو اوسیدو وروسته دې لهجه زموږ کندهاریانو پڅیر سول تا چې یو نابلده څوک ویني هغه به حتمي وایي چې ته همدلته زیږیدلې یې کندهارۍ یې ولې چې ســتا لهجه کندهارۍ ده کندهار ته هم داســـي مهاجر راغلي دي چې زیږیدلې به بل ځای یې خو اوســـیږي به په کندهار کې یـا بـه د بل ځای یې کندهارۍ لهجه به یې زده کړې وي هغوی چې اوس هره بده پیښــه کړي نوم د کندهار پرې بد سو ځکه لهجه یې کندهارۍ ده بل دا چې ښه او بد هر ځای سته زه دا نه وایم چې ټول کندهاریان نو ملایکې دي یا ټول بد دي خو زموږ زړه درد وکړي چې کوم کار چې موږ کړی ندی او نوم مو هســـي بدنام دی هغه هم یوازې بد کس نه یادیږي بلکې ټول کندهار یادیږي.....

هیلې وویل: صـــحي دی بابا اول ما هم دا فکر کوی چې کندهاریان څومره وحشیان دي خو چې د نږدې مې ولیدل پوه سوم چې هغه هر څه صرف اوازې وې چې د کندهاریانو په هکله ویل کیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم وویل: خیر پریږده یي راځه دننه زه به یواري په دا لرګي اور بل کړم تر څو رڼا جوړه سي.

عثیم په لرګي اور بل کړ بیا دواړه دننه شمشیر غار ته ورغله عثیم د شـــمشـــیر غار دننـه به اور یوې خوا و بلي خواته کوی او هغه ځایونـه بـه یي هیلې تـه تشـــریح کول عثیم و هیلي ته ډیر معلومات ورکړل نور هم مختـه تلې خو هیلې وویـل: د نن لپـاره همدومره بس دی ځکه سـهار کیدو ته لږ وخت پاته دی هلته به عایشـه خور راته منتظره وي کاکا هم نن سبا وختي راکښیني.

عثیم وویل: سمده چي ستا خوښـه یي درځه ته تر مخه سـه داسـي نه پیرې دي راڅخه یوسي.

هیلې په موســـکا وویل: زه د پیري څخه نه بیریږم هغه هغه څوک بیریږي چي په کوچنیوالي یي انا د پیریانو کیسې ورته کړي وي.

عثیم لاندي کښـته سـو بیا یي هیلې ته لاس ونیوی بیا یي وویل: زما لاس ونیسه داسي نه وغورځیږې.

هیلې خپـل لاس د عثیم پـه لاس کي ورکړ کله چي عثیم د هیلې لاس لمس کړ نو د سـکون او آرام احسـاس یي وکړ بیا عثیم نرمه موسـکا وکړه تر راکښـته کیدو وروســته یي هیلې ته وویل: درځه زه به تر دروازې در سره ولاړ سم.

هیلې وویل: یا داسي نه یو څوک دي وویني بیا به غلط فکر وکړې.

عثیم وویل: سمده نو ښه ورځ درته غواړم الله دي مل سه.

هیلـه پـه ځغاســـتـه کلا تـه راغلـه دروازه یي قلف کړل خو کیلې یي هیره ســـوه چي د قلفـه یي وکـاږي کلـه چي خپـل اطـاق تـه ولاړه نو عایشې ورتـه وویل: دروازه دي قلف کړه؟

هیلې وویل: هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشې وویل: نو کیلې دې څه کړه؟

هیلې وویل: اف زما خدایه کیلې خو مي قلف کي هیره سوه.

عایشـــه ډیره وارخطـا ســـوه بیا یي وویـل: دا تا څه وکړه د بابا د راکښینستو وخت هم دی اوس به څه کوو؟

هیلې وویل: ته وده زه کاکا ته وګورم چي راکښینستلی دی که نه.

هیلې چي کله وکتل نو قلندر خان بیده وو ژر یي عایشـــې ته وویل: عایشې کاکا بیده دی ته ورسه کیلې د دروازې څخه وېسه د کاکا سر ته.

عایشـــه ورغله تر څو د قلف څخه کیلې راوړي خو کله چي د قلندر خان خواته نږدې سـوه نو هغه د خوبه راکښـینسـتی سـترګې یي پر عایشې ولګیدلې ورته ویویل: څه کوې دلته؟

عایشـــې په بنده بنده لهجه وویل: اغغغغه بابا ما ویل اودس او لمونځ به وکړم.

قلندر خان وویل: دومره وختي؟ ورسـه بیده سـه اوس وختي دی چي مور د لمانځه څخه راغلو وبه یي کړې.

عایشې وویل: سمده بابا.

کله چي عایشـــه روانیدل نو د قلندر خان ســـرته یي د کیلۍ ځای ته وکتل چي په همدې دمه پر میخ وځړیدل د عایشې سترګې د حیرانتیا څخه راوختلې بدن یي په ریږدیدو سو، قلندر خان د عایشـې په لیدو خپل سر ته وکتل بیا یي عایشې ته وویل: څه شي ته ګورې؟

عایشې بیا په بنده لهجه وویل: هیییېخ نه بابا زه به بیده سم.

قلندر خان وویل: ورسه لورې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشه په ریږدیدلي بدن دننه ولاړه قلندر خان د ځان سره وویل: لکه چي د خوبه وه لیونۍ.

کله چي عایشـه دننه ولاړه نو هیلې ورڅخه په تلوار پوښـتنه وکړل: کېلۍ دې د بابا سر ته وځړول؟

عایشه چي حیرانه او په فکرو کي غرقه وه وویل: هو ومي ځړول.

هیلې په موسکا وویل: ډېر ښه شکر خدایه.

بیا هیلې وویل: ښه نو عایشې زه به بیده سم.

عایشه چي لا هم په فکر کي وه وویل: سمده بیده سه.

هیلې او عثیم بـه هره ورځ ســـره لیدل عثیم بـه هیلې تـه معلومـات ورکول د عثیم او هیلې تر منځ ملګرتیا ډېره ټینګه سـوې وه عایشـې بـه هم هره ورځ چي کلـه هیلې تـه کیلي راوړل نو پـه خپګـان بـه يي هیلې تـه پلاس کي ورکړه یوه ورځ کلـه چي هیلـه د عثیم لیـدو تـه ورغله نو ګوري چي د عثیم پر ځای هیڅوک نسـته هیلې فکر وکړ چي شـــاید عثیم ور ســـره ټوکې کوي ځان یي پټ کړیدی نو ځکه شـاوخوا وریـسـي ګرځیدل او د عثیم عثیم ناري به یي ور وهلې خو تـاریکـه زیـاتـه وه څوک معلومیدل هم نـه او د عثیم درک هم نـه وه هیله د شـمشـیر غار خواته ورغله خو هلته هم څوک نه وه وروسـته یي فکر وکړ چي شـاید عثیم ته کار ور پیدا سـوی وي یو ځای ته به تللی وي نو ځکه بیرته کور ته د تلو په نیت روانه سول خو چي مخ یي د کور طرف ته واړوی نو بدن یي په ریږدیدو سـو لاسـونو او پښـو یي حرکت پریښـوی ځکه یو نا اشـنا او عجیب خلک یي ولیدل چي دې ته ګوري.

عثیم په سـتړیا او سـاه اخیسـتلو خپل ځای ته ځان را ورسـوی او د هیلې د راتلو په انتظار سو خو تر څو شېبو وروسته یي په تعجب د

(c) ketabton.com: The Digital Library

شـمشـیر غار خواته وکتل وېلیدل چي هیله را روانه ده عثیم د هغې په لیدو ولاړ سـو او موسـکی سـو خو کله چي هیله عثیم ته نږدي سول نو عثیم ته هیله څه بل ډول معلومه سوه عثیم ورنږدي سو بیا یي وویل: هیلې ته ښه یي؟

هیلې په کراره وویل: هووو.

په دي سـره د هیلې سـترګې پټې سـوې لاندي لویدل چي عثیم ژر ونیول او نارې یي کړې: هیلې! هیلې.!

خو هیلې ږغ نکوی عثیم یي مخ سره وښوروی خو هیله په حال کي نه وه بیا عثیم ناره کړه: مازره، کمطمه، قسوره، طیکله؟

تر څو شېبو وروسته څلور ځوانان راغلل ویویل: ها وروره.

عثیم په درد وویل: د بې عقل زامنو ما تاسـو ته نه وه ویلي چي تر څو زه راځم پر هیلې پام کوی؟

هغو څلورو ځوانانو کي یوه وویل: وبخښه وروره مشر خان غوښتې وو موږ هلته اخته سوو چي دا راغلې وه.

عثیم وویل: دا کوم د احمق زامن وه چي زما د منعي سـربیره هم ددې مخته راغلې وه.

یوه وویل: هغه وروره د مشـر خان میلمانه وه هغوی په دې نه وه خبر.

عثیم وویل: بې عقلانو د هغو سره دا یو کار مي در سپارلی وو هغه مو هم سم ونکړ.

هغو څلورو ځوانانو وویل: وبخښـه وروره په دې څه نه دي سـوي صرف د بیرې بې هوښه سوېده.

عثیم وویل: دا که یي زړه دریدلی وای نو بیا؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو څه نه وويل چپه خوله سـول او سـرونه يي لاندې وځړول بيا عثيم هيله په غېږ کي پورته کړل د قلندر خان د کور پر طرف يي روانه کړل کله چي عثيم هيله د کور پر طرف روانه کړې وه نو پر لارې يي د هيلې مخ ته وکتل تر سترګو يي اوښکي راغلې پر ټوله لار يي ژړل. کله چي کور ته ورسـيدی نو د هيلې اطاق ته يي وخيژول کله چي اطاق ته دننه سول نو عايشه چي هيلې ته په انتظار وه کله چي يي دروازه خلاصه وليدل نو بدن يي په ريږديدو سو او په وارخطايي ولاړه سـوه د اطاق پای ته ولاړه بدن يي په ريږديدو سو عثيم چي هغه وارخطا وليدل نو وېويل: مه بيريږه خور زه تاته تاوان نه در رسوم.

عثيم هيله پر کټ پريستل عايشه چي لا هم د اطاق پای ته ولاړه وه هيلې ته يي په بيره وکتل عثيم وويل: دا ښه ده صرف بېريدلې ده.

بيا عثيم وويل: يو خبره واوره هغه دا چي څه چي تا وليدل بايد هيله او نوره کورنۍ در څخه خبره نسي که نه بيا به دي خير نه وي زه نه غواړم دا زما څخه څوک جلا کړې.

وروسته د اطاق کلکين خلاص سو نرم باد جاري سو. کله چي لمر راوختی نو د هيلې د اطاق کلکين ته نږدې درختې ته يو چوغکه راغله د هيلې د اطاق خواته خو د کښينستو سره سم د لاندي خوا څخه کوچنيانو په ډبره وويشتل ډبره د چوغکې پر وزر ولګيدل په دي سره هغه په هوا سول خو تر څو شيبو وروسته بيا په داسي حال کي راغله چي تر وزر يي وينې بهېدلې تر څو شيبو وروسته چي کله هيله راکښېنستل نو هغه چوغکه د کوچنيانو په ليدو والوتل. عايشه لا هم پر خپل ځای بي حواسه ولاړه وه چي تر څو شيبو وروسته هيلې سترګې خلاصې کړې او راکښينستل کله چي يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

عایشــه وارخطا ولیدل نو ویویل: څه پیښــه ده ولي داســي وارخطا ولاړه یې؟

عایشې تر څو شېبو وروسته وویل: هیییڅ نه بس همداسي.

هیلې وویل: ښه ښه پوه سوم ما بد خوب ولیدی لکه چي په خوب کي مي لوی لوی چیغې وهلي دي چي ته دومره بېریدلې یې وبخښه نو.

عایشه څه سمه سول بیا یې وویل: یا کومه خبره نه ده.

هیلې وویـل: ډیر بـد خوب مي لیـدی خوب مي لیـدی چي زه د عثیم لیدو ته ورغلم خو هغه هلته نه وو بیا چي کله زه د شـــمشـــیر غار خواتـه ورغلم نو هلتـه مي ډیر یو عجب خلک ولیدل غټ غټ مخان یې وه لوی لوی پښې یې وې او پښې یې شا طرف ته اوښتې وې ما چي هغه ولیدل نو سخته وبیریدم ټول حواس مي د لاسه ورکړل خو په یو رکم مي ځان تر عثیمه ورسوی.

عایشې وویل: دا عثیم څوک دی؟

هیلې وویل: دا هم هغه هلک دی هغه ماته چي د شمشیر غار په اړه معلومات راکوي هغه ډیر ښه هلک دی عایشې.

عایشــــې نور څه نه وویل هیلې چي کله دباندي وکتل نو وېلیدل چي لمر راختلی دی بیـا یې وویـل: اوه زمـا خدایـه دا څومره نـاوختـه دی عثیم ته هم نه ورغلم هغه به څومره ماته انتظار وو.

کله چي شـپه راغله او نیمایي ته ورسـیدل نو هیلې بیا د عثیم سـره د لیدو امادګې ونیول عایشې هغي ته کیلۍ ورکړه هیله دباندي ووتل او د عثیم پر طرف روانه سول عایشې هغه د کلکین څخه څارل.

هیله چي کله د شمشیر غار غره ته ورسیدل د عثیم د کښینستو ځای ته ورغله او کله چي یې هغه ولیدی نو ســـلام یې ورتـه ووایه عثیم مخ اړولی وو په فکرو کي وو خو کله چي هیلې ورتـه ســـلام ووایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو هغه اول خپل سترګې د اوښکو پاکې کړې بیا یې وعلیکم السلام ورته ووایه بیا یې وویل: ته راغلې؟

هیلې وویل: هو وبخښــــه تیره ورځ بیده ســـوې وم نه راغلم ته به انتظار وې؟

عایشې هیله د کلکین څخه لیدل چې خبرې کوي خو هلته هیڅوک نه معلومیدل بیا پر کټ باندې پریشـــانه کښــینســتل نه پوهیدل چې څه وکړي په فکرو کې ســـوه. عثیم خوشــــحاله ســـو چې هیله د تیرې ورځې په پیښه نه ده خبره بیا یې وویل: نه هیڅ خبره نه ده زه هم یو څو شپېې انتظار وم بیا ولاړم.

د هیلې د عثیم لاسته پام سو چې یو برخه یې توره سوې وه بیا یې په حیرانتیا وویل: دا په لاس دې څه سویدې؟

عثیم وویل: دا ستا د قلندر خان کاکا لمسیان ډیر شوخان دي ډبرې یې ســره غورځولې هغه یې زه وویشـــتم خو ته فکر مکوه زیات نه دی زخمي.

هیلې په ګونجي تندي نیولو ورته وویل: ولي هغه ډبره د موم څخه جوړه وه چې نــه یې یې زخمي کړی زه ځم کور تــه ملهم درتــه راوړم.

عثیم وویل: یا یا تکلیف مکوه.

هیلې وویل: یا ته صبر زه یې راوړم.

کله چې هیله روانیدل نو عثیم تر لاس ونیول ورته ویویل: زه ســـم یم.

د عثیم تر سترګو اوښکې راغلې په ژړا یې وویل: بیا یې سبا راوړه اوس مه راڅخه ځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيله حيرانه سول بيا يي په حيرانتيا وويل: عثيمه ته ښه يي څه خبره ده؟

عثيم اوښـــکې پـاکي کړې دا چي هيلـه پـه ځـان پوه نکړي چي دی وربانديي مين دی نو ځکه يي وويل: نن مي مور ويادېدل.

هيلې وويل: هغه چيري ده؟

عثيم وويل: وفات سويده.

هيلې وويل: اف خدايه الله دي يي وبخښي.

بيا هيلي وويل: ليونيه نو ژاړې ولي خو دعاوي ورته کوه هغه ســتا په ژړا ډيره دربانديي زهيريږي هغه به په قبر کي ډيره نا ارامه يي.

بيا تر څو شـېبو وروسـته هيلې وويل: بس يي کړه نو کوچنی خو نه يي چي ژاړې.

بيا يي خپل پوړنۍ واخيستی او د عثيم اوښـکې يي په ورپاکي کړې بيا يي وويل: څومره ښـــه هلک دی خو چي ژړلای يي نه مه ژاړه بره سباته چاکليټ درته راوړمه پوپک درته راوړمه.

عثيم په دي سره موسکی سو بيا يي وويل: دا دی کندهاري لهجه دي هم زده کړه.

هيلې وويل: هو نو ډير وخت مي کيږي چي راغلې يم او ســـتا لکه چي دا د بره لغات تـه فکر ســـو چي مـا وويل ځکـه کندهاريان خو خبرو کي بره يا باره ډير وايي.

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: نو تا يوازي دا باره زده کړه؟

هيلې وويل: هو نو دومره وخـت خو مي هم نـکيږي چي ټولـه لهجـه زده کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوی په خبرو ســـره وخت ناوخته ســـو بیا هیلۍ وویل: عثیمه نن ناوخته سو بیا به سبا د معلوماتو په اړه وږغیږو.

عثیم وویل: صحي دی چي ستا خوښه یي او هو سباته زما پلار جان ستا لپاره میلمستیا جوړه کړیده بیا وختي راسه نو.

هیلۍ وویل: زما لپاره؟

عثیم وویل: هو ستا لپاره ولي ته نه راځې؟

هیلۍ وویل: یا درځم ولي نه درځم خو زما مطلب دا چي ســـتا پلار جان زما په اړه څه خبر دی؟

عثیم وویل: ما ورته ویلي دي ستا په اړه چي داسي مسافره ده داسي دی و هاســـي دی هر څه مي ورته ویلي دي بیا مي پلار جان وویل چي دا خو زموږ ټولو میلمنـه ده نو قلنـدر خـان ولي کور کي بنـدي کړیده نو تیره ورځ یي راته وویل چي سباته هیله در سره راوله.

هیلۍ وویل: نو زه به څنګه درســـم ځکه ته خبر یي چي زه دلته پټه راځم او دومره وخت وي هم نه چي در سره ولاړه سم ستاسو کور به هم لري وي؟

عثیم وویل: یا نږدي دی همدلي شـاوخوا کي دی ته سـباته لږ وختي راسه ان شاءالله بیرته دي د تیر پخیر وخت ته را رسوم.

هیلۍ وویل: صحي دی سباته وختي راځم.

وروســـته هیلۍ د عثیم څخه خدای په اماني واخیســـتل او د کور پر طرف روانه سول کله چي د غره څخه راکښته سوه نو په دې وخت کي عبدالله چي د کور څخه دباندي راوتلی وو غوښتل یي چي چای جواب وکړي چي یو دم یي ســـترګي پر هیلۍ ولګیدې چي د غره څخه راکښته سول. عبدالله سترګي پلاسو سره ومښلي چي شاید زه د خوبـه یم خو چي وېکتـل نو هیلـه د قلنـدر خـان د کلاء پر طرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

روانه وه عبدالله يواري غره ته وکتل بيا يي هيلي ته وکتل تر څو شـــېبو يي هيلۍ ته کتل چي بيا هيله په کراره کلاء ته ننوتل عبدالله ډېر حيران سو چي هيلۍ په دا نيمه شپه په غره کي څه کول خو څه يي ونه ويل د سبا په انتظار سو چي سباته به يي سم معلومات وکړم.

کله چي تر خوب وروسته هيله راکښېښستل نو دباندي ووتل د قلندر خان د مړندو سره په بانډار مصروفه سول چي د قلندر خان زوی محمود راغلی او هيلۍ ته يي د لاس ســـاعت ونيوی ورته ويويل: هيلۍ خور دا ستا لپاره.

هيلۍ په موسکا وويل: په کومه خوشحالۍ کي؟

محمود وويل: هغه ورځ دې پياد ده چي ما و تاته وويل چي بابا د کار لپاره پيســـې نه راکوي چي تا راته وويل چي اول يو کار کي تجربه تر لاسه کړه....؟

هيلۍ وويل: هو پياد مي دي.

محمود وويل: زه په هغه ورځ ولاړم د موټرانو د مستري يو ملګري سره مي شاګردي شروع کړه چي په ډېر لنډ وخت کي مي کار ځني زده کړ بيا مي يو بل ملګري راته وويل چي راســـه ګاراج کي کار راسره وکړه اوس د هغه سره کار کوم ۲۵۰۰۰ افغانۍ راکوي نن مي اول معاش واخيستۍ او تاته مي دا دی يو کوچنۍ او ناچيزه تحفه راوړل ځکه دا هر څه ستا د مشورې لکبله ما تر لاسه کړه.

هيلۍ د محمود څخه ساعت واخيستی بيا يې ورته وويل: ډېره مننه خو دې ته اړتيا نه وه.

محمود وويل: يا هيلۍ خور ته خو زما د معاش نيمايي حق را سره لرې خو ما دا کوچنۍ تحفه درکړل همدا په ډېر څه راڅخه قبول کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ وويل: ولي نه وروره خو يو مشـــوره بله درکوم هغه دا چي د معاش پکار کي تـه پرمختـګ نســـې کولای د ژونـد پـه تيريـدو بـه خوشحاله يي چي تاته هره مياشت ژر معاش حواله سي خو که خپل شــخصـــي کار شــروع کړې هم به پرمختګ پکښــي وکړې هم به د ژوند په خوند پوه سې.

محمود وويل: خو خور زه به خپل شـــخصـــي کار څنګه جوړ کړم ځکه زما ســره دومره پيســې هم نســته چي يو ګاراج او ســامان په رانيسم.

هيلۍ وويل: هر چا چي اول کار د ډيرې سرمايي په مصرف شروع کړی وي حتمي يي تـاوان کړيدی ځکـه دوی تـه يي د تـاوان او ګټې اړخونه نه معلوميږي د کار شــروع بايد تل د کوچني ځايه څخه وي کرار کرار بايد پرمختګ پکښي وسي.

محمود وويـل: خو هيلۍ خور چي د کوچني ځـايـه يي پيلوم نو تر ۲۰۰۰۰۰ افغانيو پوري مصــرف کيږي بابا ته چي ووايم وايي چي بيکاره ته شی نسې کولای لټ يي ... بس دا خبرې راته کوي.

هيلۍ وويـل: بـابـا تـه مـه وايـه زه مي پلار تـه وايم چي هغـه يي راواستوي بيا ځانته کار په جوړ کړه.

محمود وويل: هيلۍ خور دا څه وايي زه به ستا څخه هيڅکله پيســې وانخلم ته ميلمنه يي زموږ او موږ د ميلمنو څخه هيڅ نغواړو.

هيلۍ وويل: شـــابوش يو وار خور وايي بيا راته ميلمنه وايي پردئ کوې مي.

محمود موســکی ســو بيا يي وويل: ميلمنه مي په دې درته وويل چي تا ويلي وه چي زه دلته د شــمشــير غار په اړه د معلوماتو راټولولو لپاره راغلې يم يو څه وخت لپاره ته بيرته ځې ځکه مي ميلمنه درته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وويل خور خو مي بايد تل راسره پاته سي ولاړه نسي خو ته زموږ ښخه ځې.

هيلې په موسکا وويل: يا اوس خو دې نو پردۍ کړم.

محمود هم موســکی ســو بيا هيلې وويل: يا وروره زما پلار ډيرې پيسې لري دا ۲۰۰۰۰۰ د هغه په پيسو کي داسي دي لکه ۲ افغانۍ خو دلته ستا ژوند په جوړيدلای سي بيا چي يي پيدا کړې بيابه يي بيرته راکوې همداسي يي نه در پريږدم.

هيله او محمود دواړه موسکي سوه بيا محمود وويل: صحي دی.

هيلې وويل: نن ماښــام به زه بابا ته ووايم شــايد په دا يو څو ورځو کي يي راواستوي بيابه بانک ته پسي ورسو.

محمود وويل: صحی دی هيلې خور مننه ژوندۍ اوسې.

کله چي ماښام سو نو هيلې د عثيم د ليدو لپاره امادګۍ شروع کړې او د وخت داخليدو ســره ســم هيله د عثيم پر طرف ورغله کله چي هلته ورســيدل نو عثيم ورته په بې صــــبرۍ انتظار وو تر روغبړ وروسته عثيم وويل: ځو؟

هيلې وويل: هو.

عثيم وويل: خو زه يو شرط لرم هغه دا چي زه غواړم تا حيرانه کړم نو ځکه تر هغه ځايه ته بايد سترګې پټې کړې.

هيلې وويل: خو غوځاره به سم که مي سترګې پټې کړې.

عثيم وويل: نه غوځاريږې زه لار در ښيم.

هيلې وويل: صحي دی.

عثيم وويل: نو سترګې دي وتړم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د سټېج پر مخ د هيلې کيسه تر دې ځايه پوري راورسيدل نو بيا هيلې ګډونوالو ته وويل: په هغه ورځ زه نه پوهيدم چي عثيم ولي زما سترګې را پټوي هغه خو ماته ويلي وه چي ما حيرانوي نو ځکه سترګې راتړې خو حقيقت دا نه وه حقيقت دا وه چي په هغه ورځ عثيم زه بل ځای نه بلکي شمشير غار ته بوتلم سترګې يي ځکه راتړلې وې چي زه ونه بيريږم خو که زه خبره سوې وای نو زړه به مي دريدلی وای نو ځکه عثيم داسي وکړه.....

تر څه تګ وروسته عثيم وويل: بس ودريږه راورسيدو.

کله چي عثيم د هيلې سترګې ور خلاصي کړې نو هيلې تر څو شېبو وروسته وليدل چي ددې ومخته څو ښځې ولاړي دي په لاس کي يي د چاکلېټو ډک لوښي نيولي دي هيله حيرانه سول خو عثيم ورته وويل: هيلې! زموږ کندهاريانو داسي رواج دی چي کله يو خاص ځوک لکه نوې ناوې، نوی زوم يا هم چي د حج څخه څوک راغلي وي يا داسي نور زموږ کورو ته راځي نو ښځې يي پر سر باندي چاکلېټ اچوي چي دې ته دوی خونی وايي کندهاری لهجه کي ستا اجازه ده؟

هيله هغو ولاړو ښځو ته ورنږدې سوه د هري يوې سره تر روغبړ وروسته به هغو د هيلې پر سر چاکلېټ اچول او پر تندې به يي مچول(ښکُلول) د ښځو سره تر معرفت او مجلس وروسته هيلې عثيم ته وويل: ستا پلار چيري دی؟

عثيم وويل: بابا راځي د ملګرو سره يي مجلس درلودی ويل يي چي ژر درځم هيلې ته ووايه چي خفه کيږه مه.

هيلې شاوخوا کتل بيا يي وويل: عثيم! دا ستاسو څه نا اشنا ځای دی موږ ډير ليري راغلې يو د کاکا د کلي څخه که لږ ځکه هلته نږدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مخکي دومره زياتې رڼاګانې، څراغان او داسې بنګلې نه وې ليدلې؟

عثيم وويل: يا نږدې يو خو داسې خبره ده چې مخکې برقونه نه وه دا نن ستا د بخته برق راغلى دى او د کاکا د کلي څخه زموږ کلى ځکه نه معلوميږي چې مينځ کې مو غر دى.

عثيم د هيلې فکر ور واړوى بيا يې وويل: هغه دى بابا هم راغلى.

هيلې چې د هغه پر طرف وکتل ليري يې يو سړى وليدى چې د څو نورو کسانو سره را روان وو کله چې هيلې ته رانږدې سول د عثيم پلار خپل ملګرو ته وويل: تاسو دلې ودريږئ.

هغوى چې کله ودريدل د عثيم پلار په موسکا سره د هيلې خواته رانږدې سو او سلام يې ورته ووايه. هيلې هم په موسکا سلام ورته ووايه تر روغبړ وروسته د عثيم پلار وويل: عثيمه زويه ما نه وه درته ويلي که زه وځنډيدم خپل ډوډۍ مو وخورى هيله لور به وږې وي.

عثيم وويل: ما ورته وويل چې ډوډۍ به وخورو خو دې ويل چې بابا راسي يو ځاى به يې وخورو.

د عثيم پلار وويل: نو درځئ.

تر ډوډۍ خوړلو او مجلس وروسته هيلې د عثيم د پلار څخه خداى په امانى واخيستې تر څه تګ وروسته هيله د هغه مخکينيو ښځو سره هم ودريدل د هغو څخه يې هم خداى په امانى اخيستى د عثيم پلار عثيم او هيلې ته کتل او ورته موسکى کيدى ملګري يې څنګته ودريدل ويويل: څه خبره ده؟

د عثيم پلار وويل: د ميرمنې تر مرګ وروسته مې زوى هيڅکله دومره خوشحاله نه وو ليدلى لکه د کومه وخته چې ددې انجلۍ سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي ليدلي دي تل داسي وو لکه د يو څه په تمه چي وي ما به تل کوښښ کوی چي پيدا يي کړم خو ونه توانيدم اخير دا دی ده خپله خپله خوشحالي پيدا کړل.

ملګرو کي يي يوه وويل: خو ته فکر کوې چي د عثيم دا خوشحالي به دايمي وي؟

د عثيم پلار وويل: خو زه همدا خبرې ته په تشويش کي يم خو الله جل جلاله ته دعا کوم چي دوی هيڅکله سره جلا نکړې.

تر خدای په امانۍ وروسته هيله او عثيم دواړه روان سول تر څه تګ وروسته ډيره سخته تياره سول هيلې عثيم ته په موسکا وويل: عثيمه! زه لار نه وينم ما تر لاس ونيسه داسي نه سره ورک سو.

عثيم وويل: صحی دی.

بيا عثيم او هيله تر څو شپېو وروسته خپل پخواني ځای ته راورسيدل شپه ناوخته وه سهار ته لږ وخت پاته وو هيلې غوښتل د عثيم څخه خدای په امانی واخلي چي په دي وخت کي د عثيم په نظر کي عبدالله ورغلی چي دوی ته يي پټ پټ کتل. عبدالله وليدل چي هيله خبرې کوي خو څوک نه معلوميږي چي چاته يي کوي هغه پوه سو چي هيله د شمشير غار د پيريانو په قبضه کي ده نو ځکه يي غوښتل چي قلندر خان خبر کړې نو د هغه د کلاء پر طرف ور روان سو عثيم هيلې ته وويل: هيلې ته دلته د يو درو دقيقو لپاره انتظار سه زه بيرته راځم ما يو څه هير کړيدي.

هيلې وويل: صحي دی خو ژر راځه.

عثيم وويل: سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر تګ وروسته څو شېبې تېرې سوې چي عثيم بيرته راغلی هيلې ته يي وويل: دا دی راغلم نو اوس ورسه داسي نه د سهار اذان شروع سي.

هيلې د عثيم څخه خدای په امانی واخيستی او د کلاء پر طرف روانه سول کله چي کلاء ته ورسيدل دروازه يي وټرل عايشې ته تر کيلۍ ورکولو وروسته بيده سول کله چي غرمه سول او د خوبه راکښېنستل نو تر مخ پريوللو وروسته دباندي ووتل قلندر خان او زامن يي ډېر پريشانه ناست وه کله چي هيله هغو ته نږدي ورغله نو د قلندر خان زوی وويل: جنازه يي پر څو بجې ده بابا؟

قلندر خان په غمګينه لهجه وويل: ماپښېن پر ۳ بجې ده.

هيلې وويل: څه خبره ده کاکا د چا جنازه ده؟

قلندر خان وويل: د عبدالله.

هيلې وويل: هغه کاکا چي زما لپاره يي چرګ را استولی وو؟

قلندر خان وويل: هو.

هيله ډيره پريشانه سول بيا يي وويل: اف خدايه دا څنګه هغه څنګه مړ سو کاکا؟

قلندر خان وويل: نه پوهيږم لورې ډير په ظلم يي وژلی دی.

هيلې وويل: افففف خو د عبدالله کاکا د شکله داسي نه معلوميده چي چاته دي يي تکليف رسولی وي يا دي د چا سره دوښمني ولري.

قلندر خان وويل: نه پوهيږم خو کلېوال وايي چي د شمشير غار پيريانو وژلی دی ځکه هغه به سهار ډير وختي دباندي راوتۍ مسجد ته به راتلۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې وویل: هر چا چي وژلی وي الله دي سزا ورکړي څومره نېک سړی وو.

قلندر خان وویل: رښتیا هم ډېر نېک سړی وو هر وخت به یي ستا پوښـــتنه کول ما ته به یي ویل چي هیله لورکۍ دباندي باســـه دېغت ونکړي خیال یي ساته داسي کوه و هاسي کوه.

هیلې وویل: الله دي یي وبخښي.

کله چي ماښـام سـو نو هیله عایشــې ته انتظار وه خو عایشـه خپل په اطاق کي د هیلې څخه پټه سـول هیله پریشـانه وه چي عایشـــه ولي اطاق ته نه ده ورغلې کیلۍ ته هم پریشــــانه وه چي څوک به یي ور وړې ټوله شپه عایشې ته په انتظار سوه خو هغه رانغله نو مجبوره سول بیده سوه تر څه وخت وروسته مرغه راغلی او د هیلې د اطاق پر مخامخ په درخته کي کښـینسـتی او نارې یي کړي شـــاوخوا یي وکتل بیا یي نارې کړې وروســـــته په هوا ســـو د هیلې د اطاق پر کلکین کښینستۍ تر څو شېبو ناستي وروسته په هوا سو ولاړی.

د عثیم ملګرې وویل: ته ورته وایي ولي نه یاره؟

عثیم وویـل: کـه مي چیري د میني ورتـه وویـل نو حتماً بـه د ځان پـه اړه هم ورته وایم خو زه بیریږم که مي خپل اصـلیت ورته ووایه نو د هغي پـه زړه کي بـه زمـا لپـاره وهم او ببره ځـای ونیســـي او زه نغواړم چي هغه زما څخه وبېریږې بلکي مینه راسره وکړي.

ملګري یي وویل: نو اخیر څه کول پکار دي کله چي د هغې پایلیک بشپړ سي نو هغه به درڅخه ولاړه سي او دا شاید ډېر ژر پېښه سي زه درته وایم چي هر څه ورته ووایه یا به دي خپله سي او یا به دې انتظار ختم سي ځکه انتظار کول تر مرګ هم بدتر دي.

عثیم وویل: فکر به وکړم چي څه کول پکار دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي سهار سو هیلې غوښتل د عایشې څخه د تیري شپې د نه ورتګ علت وپوښتي خو عایشې به د خوابښې یا هم د قلندر خان سره ځان مصروفه کوی اخیر دا چي هیله تر اخیره ونه توانیدل چي د عایشې سره خبرې وکړي او د تیري شپې د نه ورتګ پوښتنه او د راتلونکې شپې لپاره د کیلۍ غوښتنه ځني وکړي. کله چي شپه سول هیله په فکرو کي غرقه وه چي نن دوهمه شپه ده چي د عثیم سره مي ندي لیدلي څو ورځې همداسي تیرې سوې یوه ورځ سهار تر ناشتې خوړلو څو شیبې وروسته د کلاء دروازه وټکېدل قلندر خان چي د کلاء په منځ کي پر کټ ناست وو خپل زوی ته وویل: هلکه ورسه وګوره چي دا دروازه څوک ټکوي!

زوی یي وویل: سمده بابا.

کله چي د قلندر خان زوی دروازه خلاصه کړل ګوري چي د استخباراتو پولیس ولاړ دي تر روغبړ وروسته قومندان وویل: پلار دي چیري دی؟

د قلندر خان زوی وویل: کور کي دی.

قومندان وویل: ورسه ورته ووایه چي راووځه!

د قلندر خان زوی دننه ولاړی قلندر خان ته یي وویل: بابا د استخباراتو پولیس راغلي دي وای پلار ته دي ووایه چي دباندي راووځې.

قلندر خان حیران سو چي په دا سهار وختي بیا استخبارات څه کوي خو کله چي ور ووتی نو تر روغبړ وروسته قومندان وویل: حاجي کاکا څو ورځې مخکي ستاسو یو کلیوال وژل سوی وو تاسو به خبر یاست؟

قلندر خان وویل: هو خبر یم ښه مي پیژندی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قومندان وويل: موږ د هيلې په نامه ستاسو په کور کي ميلمنه د هغه د وژنې په تور د تحقيق لپاره بيايو.

قلندر خان ډير حيران او په غوسه سو بيا يي وويل: ته په سد کي يي چي دا څه وايي؟

قومندان وويل: هو حاجي کاکا په ســـد کي يم موږ د هغي پر ضـــد ثبوتونه لرو هغه بايد زموږ ســـره ولاړه ســـي که نه موږ به يي په زوره بوځو.

قلندر خان نور هم حيران ســـو بيا يي په غوســـه وويل: که دې دا دريشې نه وای اغوستې ددې خبرې ما ډير ښه جواب درکوی.

قومندان وويل: ګوره حاجي کاکا موږ دېته مه مجبوره کوه چي د زور څخه کار واخلو.

قلندر خان وويل: چي په تا نکيږي هغه وکړه لاس دي آزاد هغه دي توپک دی او دا زما سر که تا زما د کور خواته يو قدم هم کښېښوی نو يا به ما وژني يا به تا وژنم.

يو پوليس قومندان ته پټ وويل: قومندان صاحب دی ددې کلي مشر دی که مو لږ بې ادبې ور ســـره وکړه نو کليوال به مو ســـر د تنه راجلا کړې.

قومندان قلندر خان ته وويل: اوس ځم خو چي بل وار راځم که اړتيا سوه نو د سرونو بازې به هم سره وکړو.

قومندان دا خبرې وکړې بيا ولاړی کله چي يي مشر آمر ته د قلندر خان کيســې جريان ووايه نو هغه ورته وويل: بې عقله تاته چا وويل چي ته د قلندر خان سره داسي بې ادبه خبرې وکړه بيا ته نه يي خبر چي که دوښمن هم د پښتانه ميلمه سو نو د دوستانو پځير چلند ور سره کوي د پښتنو پر سترخوان دوښمن هم دوست وي بله غلطې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دا کړیده چي زموږ یو اسـلامي هیواد او نظام دی کفري هیوادو کي لا هم چي ښـځه ګفتاروي نو ښـځېنه پولیسـه در سـره بیایي تا در سره بیولي وه؟

قومندان وویل: یا آمر صاحب.

آمر وویل: ښـار ته خبر ور واسـتوه چي سـباته زموږ ښـځینه پولیسـو ته ضرورت دی راوایستوی.

قومندان وویل: سمده آمر صاحب.

کله چي قلندر خـان هیله ددې خبرې خبره کړه نو هغه ډیر وبېریدل بیـا یي وویـل: مـا بـه عبدالله کـاکـا ولي وژی پر هغه خو زه د خپلې لور پخیر ګرانه وم.

قلندر خان وویل: نه پوهیږم چي څه خبره ده چي هغو ولي داسـي ویل.

یو ملګری په ځغاسته عثیم ته ورځغستل په لنډه لنډه ساه اخیستلو یي وویل: عثیمه عثیمه ټکه راولویدل.

عثیم په وارخطایی د ځایه ولاړ سو بیا یي وویل: څه وسوه؟

ملګرې یي کیسـه ورته وکړه په دې سـره عثیم عصباني سـو فکر او سد یي کار پریښوی دیوال ته یي سوک کش کړ پر سـر یي لاسـونه ونیول ډیر غمګین سـو. په دې خبر سـره اجمل او بیا د هیلې پلار فرشـاد هم خبر سـول ټول ډیر وارخطا وه د هیلې پلار په هم هغه وخت د طیارې ټکیټ وکړ او د کندهار پر طرف روان سـو تر څو سـاعتو وروسته ټول د قلندر خان کور ته راورسیدل هیلې د پلار په لیدو د هغه غیږ ته ځان ور ورسـوی او په غیږ کي یي ونیوی تر سـترګو یي اوښـکې رواني سـوې پلار یي وویل: مه ژاړه لورې هر څه به خدای سم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر روغبړ وروسته ټولو تر ماښامه بحث سره وکړ بیا قلندر خان وویل: خیر تشویش مکوی ان شاءالله چي هیلې کوم جرم کړی ندی نو ثبوت به د کومه کړې دوی.

کله چي سبا سو نو غرمه مهال بیا دروازه وټکېدل کله چي د قلندر خان زوی ورغلی د هغې خوا چي بیرته راغلی نو وې ویل: بابا آمر صاحب راغلی دی.

قلندر خان او ټول دباندي ور ووتل تر روغبړ وروسته آمر وویل: حاجي کاکا ډېر وبخښی چي تکلیف درکوو خو دا زموږ وظیفه ده.

قلندر خان وویل: کومه خبره نه ده خو دا ووایست چي بیا څنګه راغلي یاست؟

آمر وویل: حاجي کاکا تاسو شاید تیره ورځ د موضوع څخه خبر سوې یاست لومړی خو بخښنه غواړم چي زما قومندان ستاسو سره بې ادبي کړې وه او بیله ښځینه پولیسو راغلی وو موږ راغلي یو چي ستاسو میلمنه د تحقیق لپاره قومندانۍ ته بوځو ځکه د هغې پر ضد باندي قضیه ثبت سویده او موږ تر څو خپړنو وروسته ستاسو کور ته راغلو که نه نو تکلیف مو نه در کوی بیا ستاسو مېلمنه زموږ مېلمنه هم ده بلکي د ټول کندهار مېلمنه ده خو د قانون ځنځیرانو مو لاسونه راتړلې دي چي باید د هغې څخه تحقیق وکړو موږ ښځینه پولیسې را وستلې دي که ستاسو خوښه وي ستاسو مېلمنه به زموږ سره ولاړه سي؟

قلندر خان وویل: پوهیږم تحقیقات کول ستاسو حق دی خو ته به ښه خبر یي چي موږ پښتانه یوازې ښځه دباندي نه پرېږدو د پردو خلکو سره خو بیخي نه که ته کوم انتقاد نلرې موږ به هغه خپله درولو قومندانۍ ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آمر وویل: دا خو ډیره ښه خبره ده ټول داسي راسی لکه زما مېلمانه چي یاست.

قلندر خان وویل: ډیره مننه آمر صاحب ان شاءالله موږ به په یو څو دقېقو کي درسو.

د هیلې پلار وویل: آمر صاحب تاسو ویلای سی چي موضوع څه ده؟

آمر وویل: قومندانۍ ته راسی چای به هم راسره وڅښئ او په موضوع به مو هم پوه کړم اوس راباندي ناوخته دی قومندانۍ کي کارونه هم زیات دي.

وروسته آمر د ټولو څخه خدای په امانی واخیستی او ولاړی.

کله چي قلندر خان او نور ټول کور ته ننوتل نو تر مشورو او خبرو وروسته یې غوښتل چي د هیلې سره یو ځای قومندانۍ ته ولاړ سي هیله چي کله روانیدل د قلندر خان د میرمني پر اوږه یي په ژړا سر کښیښوی ډیره وارخطا وه د قلندر خان میرمني ورته وویل: مه ژاړه لورې چي ګناه دې کړې نه وي د دنیا هیڅ قانون تاته سزا نسي درکولای په ډاډه زړه ورسه.

هیله د قلندر خان د میرمني په خبرو څه ارامه سوه بیا ټول د قومندانۍ پر طرف روان سول آمر چي کله دوی ولیدل نو ډیر خوشحاله سو تر څه بانډار وروسته د عبدالله ښځه او ورونه هم راورسیدل هغو په ډیره غوسه هیلې ته کتل تر څو شیبو وروسته آمر وویل: ستاسو محکمه سباته شروع کیږي نن مازي د حاضرۍ فورمه امضاء کړی.

هیلې او د عبدالله ښځې او ورونو فورمه امضاء کړل بیا آمر د عبدالله ښځې او ورونو ته وویل: تاسو ولاړ سی سباته راسی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ولاړل بیا آمر قلندر خان ته وویل: حاجي کاکا دا یو عجبه قضـــیه ده زه غواړم دا خور ددې قضـــیې وڅېړم ځکه دا زموږ مېلمنه ده خو قضـیه ثبت سـویده دا باید سـباته ټول رښـتیا ووایي زه پوهېږم قتل دې نه دی کړی د عبدالله کورنۍ هم په دې پوهېږي چې دا انجلۍ قتل نسـي کولای خو د ښـکېلتیا په خاطر د عبدالله کورنۍ غواړي دې ته سزا ورکړي ځکه ددې په سبب قاتل قتل کړیدی خو ثبوتونه ټول ددې خور پر ضد دي.

ټول ډېر حیران سول بیا د هیلې پلار وویل: قاتل ددې په سـبب ولي قتل کوی موږ پوه نسـوو او دا قاتل دی څوک چي سـزا یي زما لور ته ورکول کیږي؟

آمر وویل: که د قاتل په اړه درته ووایم شاید تاسو باور ونکړی ځکه کیدای سي ستاسو لور ستاسو څخه دا خبره پټه کړې وي یا هم شاید دا خپله خبره نه وي چي قاتل څوک دی.

قلندر خان وویل: آمر صاحب داسي صفا صفا ووایه چي قاتل څوک دی او دا د هغه سـره څه پېژني دا خو د کوره نه ده وتلې چي وځي هم زه یا د کورنۍ نور غړې مي ور سره وي.

آمر وخندل بیا یي وویل: حاجي کاکا قاتل دا پېژني او هره ورځ دا ور سره ویني هم ځکه د قتل د ځای سره موږ ددې د ښو پلونه پیدا کړل چي په هغه شپه یوازي ددې پلونه تازه وه پر هغه لاره.

هیله حیرانه سول چي آمر څوک یادوي چي قاتل دی او زه یي پیژنم بیا د هیلې پلار وویل: آمر صـــاحب ته پوهیږې چي موږ ســـخت پریشانه یو نو سم ووایه چي څه خبره ده او قاتل څوک دی؟

آمر هیلې ته وکتل بیا یي ورته وویل: ته هره شپه د چا سره وینې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سـره هيله وارخطا او ټول حيران سـول څه يې ونه ويل آمر بيا پوښتنه وکړه وېويل: ووايه چي ته د چا سره وينې هره شپه؟

هيلې سـر لاندې وځړوی څه يې ونه ويل بيا يې پلار وويل: هيلې لورې د آمر صاحب د پوښتنې جواب ورکړه ته د چا سره وينې؟

قلندر خان وويل: آمر صـاحب زه چي ښېديږم هره شـپه دروازه قلفوم نو بيا دا د چا سره او څنګه ويني؟

آمر وويل: نـه پوهيږم چي دا پـه هوا هلتـه ځي او کـه د ديواله اوړي خو هره شپه دا د يو چا سره ويني هغه به دا خپله ووايي.

هيلې بيا څه ونه ويل بيا يې پلار وويل: هيلې ووايه چي آيا ته د شپې دباندې وځې او د يو چا سره وينې؟

هيلې څه نه ويل خو کله چي يې پلار په غوسـه باندې ناره کړه چي: هيلې زه څه درته وايم ته زما اوازه اورې آيا ته د يو چا سره وينې؟

هيله وبېريدل په بنده بنده لهجه يې وويل: هو بابا.

په دې سـره ټول ډېر حيران سـول بيا هيلې وويل: خو بابا هغه يو شپانه هلک دی ما د شمشير غار په اړه معلومات ځني غوښتل هغه معلومات راکول.

په دې سره يې پلار هيله ټينګه چپلاخه ووهل بيا يې ورتـه وويل: نو د بې عقل لورې څوک د شپې ور سره ويني؟

قلندر خان او آمر د هيلې پلار ته وويل: چي آرام اوسه.

د هيلې تر سترګو اوښکې رواني سوې بيا تر څو شېبو وروسته آمر وويل: هيلې ته پوهيږې هغه هلک څوک دی؟

هيلې څـه نـه ويل لاندې يې کتل بيا آمر وويل: هغه هلک شـــپانه نه بلکې د شمشير غار پيری دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې سره هيلې سر راپورته کړ آمر ته يي وکتل ډېره حيرانه وه چي دا څه وايي نور هم ټول ډير حيران سول د هيلې پلار په حيرانتيا وويل: څه؟!

آمر وويل: هو هغه پيری دی او عبدالله هم هغه وژلی دی.

هيلې وويل: يا داسي نسي کيدای.

آمر وويل: که ته باور نلرې نو ورسه نن يي خپله ځانته ثابته کړه که هغه انسان ذات دی نو هغه ستا سره د ورځې ولي نه ويني.....

هيله او کورنۍ يي کور ته روان سول د نورو سره سره هيله هم په فکرو کي غرقه وه چي دا څه يو عجب حالت دی د هيلې په ذهن کي د آمر دا خبره څو څو واري تکراريدل: هغه هلک شپانه نه بلکي د شمشير غار پيری دی.

کله چي کلاء ته ورسيدل ټول په فکرو کي غرق وه چي شپه سول نو هيله د اطاق څخه دباندي راووتل پلار يي وويل: اوس چيري ځې؟

هيلې وويل: بابا زه غواړم د هغه هلک سره ووينم.

پلار يي په حيرانتيا وويل: ته پر سد يي هيلې؟

هيلې وويل: هيله کوم بابا ما پرېږده چي د هغه سره ووينم.

پلار يي وويل: نه پوهيږم چي په تا څه وسول تا د آمر خبرې نه واوريدي چي هغه وويل چي هغه پيری دی انسان ندی.

قلندر خان وويل: فرشاده هيله پرېږده چي د هغه سره ويني.

د هيلې پلار په حيرانتيا وويل: څه؟

قلندر خان وويل: زه درته وايم چي هيلې ته اجازه ورکړه چي د هغه سره ويني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلې پلار او اجمل غوښــــتل څه ووايي خو قلندر خان وويل: زه درته وايم اجازه ورکړی.

بيا د هيلې پلار هيلې ته اشاره وکړه چي ورسه کله چي هيله ولاړل قلندر خان وويل: فرشـــاده هغه ســـتا لور ته هيڅ تاوان نســـي ور رسـولای که يي ور رسـوی نو اول سـر کي يي ور رسـوی ما ځکه اجازه ورکړه چي ستا لور د سزا څخه يوازي هغه هلک ژغورلای سي.

فرشاد وويل: هغه څنګه؟

قلندر خان وويل.... :

هيله د شـمشـير غره پر طرف روانه سـول کله چي د عثيم د ناسـتي ځای ته ورسـيدل نو وېليدل چي عثيم هم هلته ناسـت دی خو دې ته يي شـــا ده کله چي هيله ور نږدي ســـول نو په ژړا يي ورته وويل: ولي دي زما سره داسي وکړه؟

ددې په ږغ سره عثيم ژر ولاړ سو اوښکې يي پاکي کړې بيا يي په موسکا وويل: اوووی ته راغلې؟

هيلې وويل: هو راغلم ولي تا فکر وکړ چي ســتا د حقيقته خبره سـم نو درڅخه وبه بېرېږم زه ددې پوښـــتنې جواب ته راغلم چي تا ولي زما سره داسي وکړه.

عثيم وويل: هيلې ما غوښتل رښتيا درته ووايم خو زه بيريدم چي که ته زما په اړه خبره سې چي زه د انسان ذاته نه يم نو ته به زما څخه وبېرېږې او نفرت بـه راڅخـه وکړې نو ځکه مي رښـــتيا درته ونه ويل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ په غوســه وویل: نفرت او بېره خو اوس در څخه کوم ځکه ته د پیري سره سره قاتل هم يي عبدالله کاکا څومره نیک سړی وو تا هغه ووژی.

عثیم په اوښکو ډکو سترګو وویل: هیلۍ زه قاتل نه یم هغه ما ستا په خاطر ووژی.

هیلۍ په حیرانتیا وویل: زما په خاطر؟

عثیم وویل: هو ســتا په خاطر ځکه زه ســتا ســره مینه کوم او هغه غوښتل چي په ما و تا کلی خبر کړي او سره جلا مو کړي.

هیلۍ د درد په خندا سره وویل: واه څومره عجبه مینه دې ده زما په خــاطر دې وواژه او قربــاني دي هم ورتــه زه کړم واه ومي منلې کندهاریه اوس مي ښه سم ومنل چي تاسو کندهاریانو هر وخت غمو او ستونزو ته ښځې قرباني کړيدي.

عثیم وویل: هیلۍ زما څخه غلطي وســوه ځکه زه ســتا په مینه کي لیونی سـوی وم او یم هغه وخت یوازي ما سـتا مینه لیدل هغه وخت زما په فکر کي د جدایۍ غم راپورته سـو هغه مي په دومره سـختی ووژی چي تر اوسه به هیچا داسي په ظلم څوک نه وي وژلی خو دا هر څه مي ستا د مینې په خاطر کړيدي.

هیلۍ وویل: تـه خو زمـا لایق لا نـه يي نو زما د مینې لایق به څنګه سې ځم نوره د تل لپاره صرف د همدې خبرې د پاره راغلې وم چي تا خپل ضمیر او وجدان ته وشرموم.

کله چي هیله روانه ســول عثیم وویل: زه دې نه پرېږدم چي ته زما څخه جدا سې.

هیلۍ بیرته مخ ورته راواړوی وېویل: نو څه به وکړې ما به هم مړه کړې که را ونه ګرځم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

قلندر خان، فرشــاد او اجمل ټولو د بام د ســر څخه هيلې ته کتل چې هغې د عثيم سره خبرې کولې خو دوی يوازې هيله ليدل چې خبرې کوي.

عثيم د هيلې خواتــه ورنږدې ســـــو د هغې بازوګان يې ونيول بيا يې وويل: تا دا فکر لا څنګه وکړ چې زه به تا مړه کوم.

هيلې وويل: قتل خو ستاسو عادت دی.

د عثيم تر ســـترګو نوري اوښـــکې توی ســـوې بيا يې په ژړا وويل: داســـــې مه وايه هيلې زه ســــتا ســـــره بې حده مينه کوم ما يوازې مه پرېږده زه د هغه ورځې پر تا مين سوی يم چې کله ته اول وار کلي ته راغلې.

هيله د هغه څخه په ژړا روانه سول او کلاء ته يې ځان ورسوی کله چې خپل اطـاق تـه ولاړل نو ډير يې وژړل کلکين تـه نږدې درختـه کې مرغه کښينستی او ناري يې شروع کړې د هغه په نارو هيلې په حيرانتيا د هغه خواته وکتل بيا يې خپله اوله ورځ ورپياد ســـول چې دا راغلې وه هم دا مرغه راغلی وو او دې ته په کتو يې نارې وهلې بيا يې د عثيم هغه خبره ور ياده ســول چې ويل يې زه د هغه ورځې پر تا مين يم چې اول وار ته کلي ته راغلې هيله پوه سول چې دا هم عثيم دی بيا يې کلکين ورته بند کړ.

ســبا ته محکمې ته ټول حاضــر ســول د محکمې شــروع کيدو مخکي آمر قلندر خان ته وويل: تاســو راســئ زه تاســو ته د محکمې شــروع کيدو مخکي يو څو خبرې وکړم.

ټول ور ســره ولاړل بيا آمر وويل: زه مجبوره يم چې بايد د قاضـــي مخکي د هيلې پر ضـد راټول سوي ثبوتونـه کښيږدم که هيله محکمه کي رښتيا ووايي نو که د ثبوتو حاضـرولو سره سره قاضي ددې پر ضد فيصله وکړې زه سل په سلو کي باورې يم چې هغه پيری به يا

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاضر سي يا به کوم داسي کار وکړي چي په سبب يي هغه مجرم وګڼل سي او هيله د قضيې څخه خلاصه سي که هغه ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هيله ددې خبرې په اوريدو په فکر کي ســـول کله چي د آمر خبرې خلاصي سوې نو د هيلې پلار وويل: هيلې د آمر صاحب په خبرو دې سر خلاص سو؟

هيله لا هم په فکر کي وه بيا يي پلار وويل: هيلې!؟

هيله لکه د خوبه چي وي او يو دم راکښيني بيا يي وويل: ها؟!

پلار يي وويل: د آمر صاحب خبرې دې واوريدې هغه واى چي ټول ربښتيا ووايه که هغه هلک ځان حاضر کړ نو سزا به هغه ته ورکړل سي.

هيلې وويل: صحي دى.

بيا ټول محکمې ته حاضر سول محکمه شروع سول تر ثبوتو وړاندې کولو وروسته قاضي هيلې ته وويل: د ټولو ثبوتو وړاندي کولو وروسته بيا هم ته ويلاى سې چي ته قاتله نه يي؟

هيله په فکرو کي وه د آمر هغه خبرې يي وريادي ســـوې چي ويل يي که هغه هلک محکمې ته حاضر سو نو سزا به هغه ته ورکړل سي بيا د عثيم هغه خبرې ور يادې سوې چي ويل يي: هيلې زه قاتل نه يم هغه ما ستا په خاطر ووژى هيلې زما څخه غلطې وسوه ځکه زه ستا په مينه کي ليونى سوى وم او يم هغه وخت يوازي ما ستا مينه ليدل هغه وخت زما په فکر کي د جدايۍ غم راپورته ســو هغه مي په دومره سختى ووژى چي تر اوســه به هيچا داســي په ظلم څوک نه وي وژلى خو دا هر څه مي ستا د ميني په خاطر کړيدي.

قاضي بيا وويل: هيلې آيا دا قتل تا کړيدى؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې تر څو شېبو وروسته قاضي ته وکتل بیا یي وویل: هو!

په دې سره ټول ډېر حیران سول بیا د هیلې پلار ولاړ سو په غوسه یي هیلې ته وویل: هیلې دا څه وایي قاضي صاحب ته رښتیا رښتیا ووایه چي دا قتل تا نه بل چا کړیدی!

هیلې پلار ته وکتل بیا یي سر لاندي وځړوی پلار یي بیا په غوسه ورته وویل: هیلې تاته وایم؟

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني سوې تر ېښو ولویدل ښنجره کي کښینستل په ژړا یي شروع وکړه بیا د هیلې پلار قاضي ته وویل: قاضي صاحب دا درواغ وایي رښتیا داسي ندي دې په ټول عمر کي یو کوچنی مچ ندی وژلی نو انسان به څنګه مړ کړې قاضي صاحب ته موږ ته وخت راکړه موږ به دا پوه کړو چي رښتیا ووایي.

قاضي تر څو شېبو وروسته وویل: سمده تر سبا پوري محکمه معطله کوو خو سبا اخیرې فیصله کوم.

فرشاد وویل: ډېره مننه قاضي صاحب.

کله چي ټول کور ته راورسیدل نو د هیلې پلار هیله تر لاس ونیول د موټر څخه یي راکښته کړل تر دریدو وروسته یي ټینګه چپلاخه (څپېړه) ورکړل په دې سره اجمل او قلندر خان هغه ونیوی ورته ویویل: فرشاده ارام اوسه.

د هیلې تر سترګو اوښکې رواني وې څه یي نه ویل بیا فرشاد په غوسه وویل: نه پوهیږم دا د بې عقل په لور څه وسول چي قتل یي کړی ندی نو وې منل څنګه؟

قلندر خان هیلې ته وویل: هیلې لورې تا ولي داسي وویل آیا ته پر سد وې په هغه وخت کي تا وویل چي قتل تا کړیدی داسي خو به نه وه چي هغه پر تا کوم جادو یا منتر ویلی وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ تر ځو شېبو وروسته وويل: يا کاکا هغه په ما هيڅ جادو نه دی کړی ما ځکه ومنل چي هغه دا هر څه زما لپاره وکړل.

ټول ډېر حيران سول بيا قلندر خان وويل: ستا لپاره؟

هيلۍ وويل: هو کاکا ځکه په هغه شپه چي زه او عثيم سره ولاړ وو نو عبدالله کاکا وليدلو هغه فکر کوی چي زه د پيريانو په قبضــه کي يم نو ځکه يي غوښـــتل چي تاســو او ټول کلی خبر کړې عثيم فکر وکړ چي زه به د عبدالله کاکا په خبرداري د هغه ښځه جلا ســـم نو ځکه يي هغه مړ کړ.

ټول ډېر حيران وه بيا اجمل وويل: خو دا هر څه هغه ستا لپاره ولي وکړل؟

هيلۍ تر ځو شېبو وروسته وويل: ځکه هغه زما سره مينه کوي.

پـه دې خبره ســـره ټول نور هم ډېر حيران ســـول د هيلۍ پلار په حيرانتيا هيلۍ ته وويل: څه؟ تا څه وويل هغه ستا سره مينه کوي؟

هيلۍ وويل: هو بابا.

د هيلۍ پلار تر ځو شـــېبو حيرانتيا وروســـته وويل: زما يوه خبره واوره ســـبا تـه که دې محکمه کي رښـــتيا ونه ويل نو تر ما به بد هيڅوک نـه وي دا زموږ پـه رکم محکمـه نه ده دلته افغانســـتان کي اسلامي شرعې محکمه ده او ته خبره يې چي شرعي محکمه کي د قتل سزا څه شي ده قصاص دی قصاص سبا ته که قاضـي ستا پر ضد فېصله وکړه نو ته به قصاص سې يعني د هغه مړي کورنۍ به تا ووژني.

هيلۍ څه ونه ويل بيا د قلندر خان ميرمني تر لاس ونيول خپل اطاق ته يې بوتله. اجمل فرشاد تر اوږو ونيوی پر کټ يي کښېنوی بيا يي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وويل: فرشـــاده تـه فكر مكوه اللـه جل جلاله به هر څه خير كړي.

فرشـاد تر څو شـېبو وروسـته په ژړغونې اواز وويل: اجمله په ټول ژوند كي خو همدا يوه لور مي ده كه مي دا هم د لاســـه وركړه نو زما ژوند به هم لمنځه ولاړ ســـي زه نغواړم چي لور مي د لاســـه وركړم اجمله ته ددې ځايه د وتلو يو لار راوښيه زه غواړم لور مي خوندي او سلامته ددې ځايه بوځم.

اجمل وويل: فرشـاده! پر ولسـوالی،ولايت او ټول هيواد كي شـاوخوا چيک پاينټونه او پوستې دې هيڅ د وتلو لار نسته.

فرشاد وويل: نو زه څه وكړم؟

هيله په اطاق كي د قلندر خان د ميرمني ســره ناســته وه هغې ورته وويل: لورې پلار دې ښه درته وايي ته هر څه چي رښتيا وي ورته وبوايه هغه هلک ته بېله هغه هم سزا نسي وركولای ځكه ويني خو يي نـه رب دي د عبدالله د ورونو پر زړونو د رحم اوبه تيري كړي چي ووايي چي نور ددې قضيې څخه لاس واخلي.

تر څه نصـيحت وروسـته د قلندر خان ميرمن ولاړل هيله اطاق كي يوازي پاته سـول تر څو شـېبو وروسـته بيا د چوغكې نارې سـوې هيلې د درختې خواته د اوښـكو په سـرو سـترګو وكتل په درخته كي بيا هغه چوغكه ناسته وه هيلې ته يي كتل او نارې يي وهلې هيلې په ژړغونې اواز وويل: ولاړ سه د ژونده مي.

خو هغـه چوغكې چي مخكي يي پـه لوړ اواز نـارې وهلي بيـا يي كرار نارې شروع كړې هيله ولاړه سول غوښتل يي چي كلكين بند كړې ورته خو كله چي يي كلكين بند كړ او غوښـــتل يي چي كټ ته ولاړه سي په دې وخت كي د لاندې د خوا څخه كوچنيانو پر چوغكه د ډبرې واری وكړ چي د چوغكې پر وزر ډبره ولګيدل په دې سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چوغکې يو دم لويه ناره وکړه او لاندې ولويدل هيلې چې درختې ته وکتل نو چوغکه نه وه خو کله چې يې لاندې وکتل نو کوچنيانو هغه په لاس کي نيولې وه او بازۍ يې په کولې. هيله په دي ســــره ډيره وارخطا سوه بيا په ځغاسته د اطاقه ووتل کله چې لاندي ولاړه نو د کوچنيانو پر خوا يې ور وځغســـتل ټولو هيلې ته کتل چې هغه ولي ځغلي. هيلې د کوچنيانو د لاسه هغه چوغکه واخيستل او د کلا څخه ووتـل پلار او نورو ټولو ورتـه کتـل چي هيلـه چيري ولاړه او دا چوغکـه يي ولي پـه لاس کي نيولې وه. هيلـه چي کلـه د کلا څخـه ووتل نو د شمشير غر پر خوا ولاړه کله چي ددې او عثيم د ملاقات ځای تـه ورســـيدل نو هغـه چوغکـه يي د عثيم د نـاســـتې پر ځای کښـيښـول دا ليري ورته ودريدل بيا يي په ژړا ورته وويل: ولي مي نوره زوروې بس ده ما و غم مي سره پرېږده؟

هيله روانه سول خو عثيم ور ناره کړه: هيلې!

هيلې چي کلـه ورتـه وکتـل نو د عثيم لاس ســـخـت زخمي وو دې غوښـتل ولاړه سـي خو بيرته ورته راوګرځيدل او د عثيم لاس يي د خپل پوړني پـه يو ټوټـه ور وتړی د لاس تړلو پـه وخت کي د هيلې تر سترګو اوښکې د عثيم پر لاس توی سوې بيا يي د هغه لاس خپل په لاس کي ونيوی او مچ (ښکُل) يي کړ عثيم په موسکا ورتـه وويل: مېنه سوې پر پيري؟

هيلې د ګېلې په ډول په ژړغوني ږغ ورته وويل: څه فايده ســبا بيله هغه هم ماته سزا راکول کيږي د تل لپاره به ولاړه سم درڅخه.

عثيم تر څو شـېبو پوري د هيلې ســترګو ته کتل بيا يي په موســـکا وويل: ليونۍ زه به ژوندی يم او تاته به سزا درکوي؟

هيلې د مســـخرو پـه ډول ورتـه وويـل: خبرې مکوه هغـه کوچنيو هلکوانو پر دا حال کړې تـه وګوره ځانته يواري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم په خندا ســـو بیا یي وویل: هغو د ظالم زامنو ناپامه وویشـــتلم داســـي ښــکار یي زده وو که المپیک ته یي ســتاســو قلندر خان کاکا واستوي د افغانستان نوم به ور روښانه کړي.

په دې سره هیله موسـکۍ سوه بیا یي وویل: لاس دي سـخت زخمي دی او ته دلته ماته مسخرې او ټوکې کوې؟

عثیم وویل: پوهیږې هیلې چي تـه پـه خنـدا کي څومره ښـــایســـتـه معلومیږې؟ زه خو څه که ستا خندا لویو لویو بزرګانو هم لیدلې وای نو هغوی به هم لیونیان ســوي وای او ســـتا په مینه کي به داســـي لیونتوب ته رسـېدلي وای لکه زه چي ورسـیدم چي قتل مي وکړ خو په ځان پوه سوی لا نه یم.

د هیلې خندا سـره ټوله سـوه بیا یي وویل: تا باید داسـي نه وای کړي عثیمه بیله هغه هم چي ټوله دنیا خبره سـوې وای بیا یي هم زه سـتا څخه نه وای جلا کړې اوس وګوره په مرګ درڅخه ج..

هیلې خبره پوره کړې نـه وه چي عثیم یي پر خولـه لاس ور ونیوی بیا یي په غیږ کي ونیول په غوســه یي ورته وویل: بیا داســـي خبره ونکړې هیلې.

تر څو شـېبو وروسـته قلندر خان او د هیلې پلار د کلا څخه راووتل او د شمشیر غر خواته په نږدې کیدو یي د هیلې هیلې ناري شروع کړې هیلې عثیم ته وویل: زه ځم.

د تلو په وخت کي هیلې د عثیم مخ په دواړو لاسو کي ونیوی پر مخ او تندې یي ژر ژر ښـــګُل کړ بیا ځني روانه ســـول کله چي هیله ولاړل نو عثیم تر شا ورته وکتل موسکی سو د ځان سره یي وویل: لیونۍ تر هغه مرګ چي ســتا ســزا ته ګورم وژل کیږم ماته تر هغه مرګ ډیر اسان او قبول دی چي ستا مخکي ووژل سم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ته محکمې ته د تلو مخکي د هیلې پلار هیلې ته ډیرې لارښونې وکړې تر څنګ یي په اړه ډیر پریشـانه هم وو خو بیا زړه نا زړه د محکمې پر طرف روان سـول کله چي محکمې ته ورسـېدل نو آمر ورته وویل: ستاسو محکمه نوره پای ته ورسېده تاسو تللای سی.

هیله د هیلې پلار او نور ټول ډیر حیران او خوشـحاله سـول بیا د هیلې پلار په موسکا سره وویل: څه؟

آمر وویل: هو ستاسو محکمه پای ته ورسېدل خو په یو شرط چي تاسو به سباته ددې ځایه ځی.

د هیلې پلار وویل: که پرواز وو نن لا ځو خو تاسو دا راتهووایست چي دا وسول څنګه.

آمر هیلې ته وویل: هیلې خور ته هلته ورسه یو څو فورمې دې هغه به امضاء کړې.

هیله هغه اطاق ته ورغله چي آمر ور ښـولی وو بیا آمر د هیلې پلار، قلندر خان او اجمل ته وویل: تاسو زما سره راسی!

کله چي ټول دباندي ووتل نو آمر وویل:.............

هیلې چي کله فورمې امضاء کړې نو دباندي راووتل ګورې چي آمر ددې پلار او قلندر خان ته خبرې کوي هیلې چي خپل پلار ته وکتل نو پلار یي ورته څه پریشانه معلوم سو تر څو شېبو وروسته آمر او نور ټول بیرته د هیلې خواته راغله بیا آمر وویل: نو هیلې خور تاسو ته ښه وخت غواړم خدای دې وکړې چي زمونږ لخوا په تکلیف سوې نه یې مونږ خپله وظیفه اجرا کول که نه هیڅکله به مو تکلیف نه وای درکړی.

هیلې وویل: نه آمر صـاحب کومه خبره نه ده زه پوهیږم چي تاسو خپله وظیفه اجراء کول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته ټول د کور پر طرف روان سول په موټر کي هم هیلې خپل پلار ته کتل چي پریشانه معلومیدی کله چي کلاء ته ورسیدل نو ټول ددې خبر په اوریدو ډیر خوشحاله سول خو د هیلې به کله کله پلار ته هم فکر کیدی چي پریشانه به وو ساعت وروسته هیلې غوښتل په دا ښــه خبر باندي عثیم هم خبر کړې نو ځکه د شــمشــیر غار پر طرف روانه سول کله چي هلته ورسیدل نو عثیم ورته په انتظار وو او د هیلې په لیدو ډیر خوشحاله سو هیله هم د هغه په لیدو خوشحاله سـول بیا یي په خندا وویل: عثیمه عثیمه عثیمه زما محکمه خلاصه سول اوس زه کور ته تللای سم.

عثیم د ناز په ځیر په خپګان وویل: ما پریږدې ځې؟

هیلې وویل: اې خو تا هم د ځان سره بیایم زه بابا راضي کوم زموږ په واده.

عثیم وویل: زه نسم تللای هیلې.

هیلې وویل: ولي؟

عثیم وویل: زه باید دلته ځني کارونه سرته ورسوم.

هیلې وویل: کوم کارونه ایا تر ما ډیر مهم دي تاته؟

عثیم وویل: لیونۍ ته ځان د هر څه سره مه مقایسه کوه تر تا به زه هر څه قربان کړم دا هر څه خو ســتا په خاطر کوم چي تر څو ته خوشحاله اوسې.

هیلې عثیم تر ګریوان ونیوی ورته وېویل: ګوره هلکه که په سمه نه راسره ځې په زور دې بیایم.

عثیم په خندا وویل: ښه اوس دې بدماشي هم شروع کړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلې وويل: هو نو څه به وکړې ته دې ونيسه د پيريتوب زور راوښيه.

عثيم وويل: نه بابا ځان خو مه ندی د غاړي چي زور در سره کوم ناحقه به دې وژلی يم.

هيلې وويل: توبه مړ دي سي ستا دوښمن بيا داسي خبره ونکړې.

عثيم وويل: سمده نه يي کوم اُوه ما تاته يو شی در کوی.

عثيم د جيب څخه يو کاغذ راويستی بيا يي وويل: واخله.

هيلې وويل: دا د څه شي ورقه ده؟

عثيم وويل: دا ستا د آزادی ورقه ده چي دا در سره وي ته هر کله بيا راتلای او تلای سې آزاده ګرځيدلای سې.

هيلې وويل: خو دا ستا سره څنګه؟

عثيم وويل: د قاضي صاحب څخه مي واخيستل.

هيلې وويل: په زور که په رضا او تا د هغه سره وليدل څنګه؟

عثيم موسکی سو بيا يي وويل: په رضا يي راکړه او مجبور وم بايد ور سره ليدلي مي وای.

هيلې د عثيم لاس پر خپل سر کښيښوی بيا يي وويل: ته زما په سر قسم وکړه چي په رضا يي دا ورقه درکړل.

عثيم د هغي د سر څخه لاس ليري کړ بيا يي وويل: ليونۍ قسم يوازي د الله جل جلاله په ذات کيږي د انسانانو په سر او نورو شيان قسم کول ګناه ده او زه په الله قسم کوم چي په رضا مي ځني واخيستل تر څو ته بيله کومي بيرې ولاړه سې او بيله فکره ژوند وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلې یو څو شـــېبې عثیم ته کتل بیا یي خپل ســـر د هغه پر ځېګر کښېښوی بیا یي وویل: ته زما سره دومره مینه کوې چي د راتلونکې فکر مي لا هم در سره دی؟

عثیم وویل:

خلک وايي اول ځان پسي جهان دی

رحمان وايي یار تر ځان راباندي ګران دی

هیلې وویل: واه بیشکه.

هیلې چي لا هم د عثیم پر ځېګر سر ایښی وو وویل: عثیمه راسره ولاړ سه نو هیله کوم.

عثیم وویل: که مي کولای سوای حتماً در سره تلم خو زه مجبوره یم نسم کولای.

هیلې وویل: بس سمده ولي داسي نه وايي چي نه یم درته ګرانه زما پروا نلرې که دې درلودای راسره تللی به وای.

عثیم موسکی سو بیا یي وویل: لیونۍ زما په ګرانښت به بیا وروسته پوه ســـې چي څومره راته ګرانه یي زما اوله او اخیره مینه یي او اوله مینه هیڅکله نه هیریږي زه به په هغه دنیا کي یوازي او یوازي تا غواړم.

هیلې د عثیم د اوږې ســـر پورته کړ خفه غوندې کښـېنسـتـه د عثیم څخه یي مخ واړوی عثیم حیران سو بیا یي وویل: څه وسوه؟

هیلې وویل: یوازي مي په هغه دنیا کي غواړې پر دې دنیا نه ســـره یو ځای کیږو؟

عثیم د خپګان ساه واخیستل بیا موسکی سو وېویل: ښه ته پر دې خبره خفه سوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلۍ څه نه وویل عثیم یې پر مخ را ایله وربښــــتیان پورته کړل بیا یې وویل: پوهیږې لیونۍ یوه ثانیه ډېر کم ژوند دی خو په الله قســـم چې بیلـه تا یې نســــم تیرولای ته چې به ددې ځایه ولاړې زه به تر هغه سـاعته ستا د اطاق پر شـاوخوا ګرځېدم چې کله به ستا د راتلو وخت سـو او چې تاته به نږدې سـوم نو زړه به مې په سـکون سـو ځان به مې د نړۍ تر ټول بختور کس بلۍ کله چې سـتا سـترګو ته ګورم د ځان سره وایم چې دومره ښایسته سترګې به په نړۍ کې بل د هیچا نه وي لکه زما د هیلۍ.

هیلۍ وویل: بس سـمده سـمده اوس غوږه مالي مکوه زه نه پخلاء کیږم.

عثیم موسکی سو بیا یې وویل: اسمده نو زه څه وکړم چې ته راسره پخلاء سې؟

هیلۍ وویل: چې هر څه ووایم کوې یې؟

عثیم وویل: سر مې وغواړه ستا په پښو کې به یې کښیږدم.

هیلۍ وویل: چپ که لیونیه داسې خبرې مکوه زه بل څه غواړم.

عثیم وویل: هر څه چې وغواړې در تا به یې قربان کړم.

ســـبا ته تر تیاریو او د قلندر خان او کورنۍ ســـره یې تر خدای په امانۍ وروســـته هیله پلار یې او اجمل د هوایي میدان پر خوا روان سـول کله چې طیارې ته نږدې سـول نو هیلۍ عثیم ته وویل: عثیمه ځمه!

عثیم پر تندې ښګل کړه بیا یې ورته وویل: پر ځان پام کوه.

هیلۍ وویل: نه یې کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عثیم موســکی ســو بیا یي وویل: لیونۍ په اخیره کي خو یو څه مینه راکړه خو چي وینم دي راباندي غوسه کوې.

هیلې وویل: د غوســې وړ یي ځکه چي ته زما غوښــتنه نه منې چي وایم ولاړ سه راسره نه ځې.

عثیم وویل: زه به سـتا بیا راتلو ته تیاری ونیسـم چي راغلې بیا به د تل لپاره سره یو ځای سو.

طیارې ته ټول مسافر وختل خدمتګار هیلې ته په انتظار وو بیا عثیم وویل: هیلې ولاړه سه ټول تاته انتظار دي.

هیلې وویل: صحي دی ځم د خدای په امان.

عثیم وویل: ودریږه!

کله چي هیله ودریدل نو عثیم بیا پر تندې ښـــــُکل کړه بیا یي د هغې لاس پخپل لاس کي ونیوی ښـــــُکل یي کړ کله چي هیله روانیدل نو عثیم ورته وویل: هیلې دا کاغذ کي ما تاته یو څه لیکلې دي خو قسم درکوم چي کله طیاره په هوا سول بیابه یي ګورې.

هیلې وویل: څه دي لیکلي دي او ولي یي باید په هوا کي وګورم.

عثیم وویل: خاص څه نه دي خو بس دا زما غوښــتنه ده چي په هوا کي به یي ګورې.

هیلي خط ځني واخیسـتی وروسـته طیارې ته پورته سـول کله چي د طیارې د کلکین خواته راغله نو یي عثیم ته کتل او د خدای په امانۍ لاس یي ورته ښـوروی پلار یي هیلې ته متوجې سـو بیا یي تر څو شیبو وروسته وویل: هغه راغلی دی میدان ته؟

هیلې وویل: هو بابا هغه دی ولاړ دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هيلې پلار هم عثيم ته د خداى په امانۍ او مننې لاس وښوروى که څه هم ليدى يې نه خو د هيلې پر اشاره يې لاس وښوروى.

د هيلې پلار تر لاس ښـوررولو وروسـته يو دم مخ واړوى او په ژړا سـو هيلې چي د خپل پلار ژړا ته فکر سـو نو حيرانه سـول په حيرانتيا يي وويل: څه وسوه بابا.

پلار يي څه ونه ويل خو هيله نوره هم حيرانه سول د عثيم خواته يي وکتل د هغه تر سـترګو هم اوښـکې رواني وې او په مايوسـۍ يي د هيلې خواته کتل په دې سره هيله پوه سول چي يو خبره حتماً سته نو يي پلار ته وويل: بابا راته ووايه چي څه خبره ده؟

د پلار تر سترګو يي اوښـکې بهيدلي خو څه يي نه ويل هيله د خپله ځايه ولاړه سوه غوښتل يي د دروازې خواته ولاړه سې خو پلار او خدمتګـارانو ونيول هيلې پـه ژړا او حملو وهلو وويـل: پرېږدى مـا پرېږدى ما.

خو کله چي د کښته کيدو څخه نا اميده سول نو پر ځاى کښينستل د عثيم خط يي خلاص کړ د خط پر يو جمله يي سـترګې ولګيدي چي عثيم ليکلي وه: سـتا د ژغورلو لپاره زما سـره داغه يوه لار وه چي بايد ځان مي قصاص ته حواله کړى واى.

هيلې خط بند کړ بيا يي په کلکين کي په ژړا او په اشـــاره عثيم ته وويل: داسي مکوه عثيمه هيله کوم.

عثيم پوه سو چي هيله د حقيقته خبره سول نو په اوښکو ډکو سترګو يي هيلې ته په اشاره وويل: چي په هغه دنيا کي ستا انتظار کوم.

هيلې تر طيـارې پورتـه کيدو پوري سـر ښـوروى چي داســي مکوه......

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چي طیاره هوا ته پورته سول نو ما د عثیم خط خلاص کړ هغـه لیکلي وه: زمـا ګرانې خوږې نـاوکۍ لومړی خو درته سلام وایم او شاید کله چي ته دا خط وایي نو سختـه به ماته په غوسه یي خو ستا د ژغورلو لپاره زما سره داغه یوه لار وه چي باید ځان مي قصاص ته حواله کړی وای او ته مي ژغورلې وای لیونۍ تـا مـاته ویلي وه چي کندهاریان هر غم او ســــتونزې پر ښځو اچوي خو ته نه پوهیږې چي موږ افغانان او پښتانه په الله قسم که د ښـــځو پر بدن کوچنی زخم لا لیدلای ســــو چي خپل ســـر مو پرېکیږي هم. هیلې په دې دنیا کي شـاید ته د بل چا ســې زما خو په نصـیب نسـوې په هغه دنیا کي به یوازي او یوازي زما یي مینه در سره لرم زما ناوکۍ ستا عثیم.

هیلې چي خط ووایه بیا یي هغه په زړه پوري ونیوی تر سـترګو یي اوښکي وبهیدلې.

پلار یي وویـل: هغـه لیونی خو مـا لیـدلی نـه وو خو د کړنو یي پوه سوم چي ښه هلک وو او ستا سره یي د زړه مینه کول هغه د قاضـي کور تـه ورغلی وو په ژړا یي ورته ویلي وه چي قاتل زه یم تاســـو یوې بې ګناه انجلۍ ته سزا ورکوی قاضـي ورته ویلي وه چي ته هم مسلمان یي زه هم او د قتل کړل سوي کورنـۍ هم او په اسلام کي د قتل سزا قصـاص دی تا ته خو موږ سزا نسو درکولای خو کچیري ته خپله ګناه ومنې نو هغه انجلۍ به آزاده کړو په تاســـو کي باید یو سزا ووینـي بیا هغه لیونـي ورته ویلي وه چي زه مي ګناه منم او سزا ته یي هم حاضــــریږم خو تاســــو به ماته د هغې د آزادۍ ضـــمانت راکوی بیا قاضــي تر قسـم ورکولو چي دی به سـزا ته حاضـریږي وروسته د هغه سره منلې وه بیا یي ستا ضمانت خط ورکړی وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چي د هیلې طیاره کربښې ته پورته سول نو عثیم طیارې ته په کتو وویل:

دا وختونه به تیریږي او که نـــــــــه

د یار غم له چا هیریږي او که نـــــــه

دا وجود مي راته وګوره طبیبـــــــــه

دا زخمونه مي رغیږي او که نـــــــه

بیا هیلې ګډونوالو ته وویل: کله چي موږ تر څو ساعتو سفر وروسته راورسیدو نو فوراً مي عایشې ته زنګ ور ووهلی هغي په ژړا راته وویل چي عثیم په یو شـــکل راغلی او د قرآن مطابق د څو خلکو مخته قصاص سو په دې سره زما د لاسه تلیفون ولویدئ او د عثیم سره د ژوند جوړولو ټول ارمانونه او خوبونه مي لمنځه ولاړل د چا زړه پسې وران یي خو زه په عثیم پسي ټوله ورانه سوم ځني زموږ په ژوند کي د تنفس پځیر ارزښـــت لري نو ځکه کله چي هغوی د لاسه ورکړو نو ژوند مو سخت سي.......

کله چي د هیلې کیســه پای ته ورســیدل نو بیا یي کتاب بند کړ ټول ګډونوال چي تر ســترګو یي اوښــکې بهېدلې په چکچکو کولو ولاړ سول او هیله یي تشویق کړل. هیلې د هغو څخه مننه وکړه بیا یي پر مخ بهېدونکې اوښــکې په لاس وچې کړې بیا د تالار څخه ووتل پر لارې په موټر کي یي د پلار پر اوږه سر ایښــی وو او په فکرو کي ډوبه وه کله چي کور ته ورســـېدل نو د خپل اطاق پر طرف ولاړه کله چي اطاق ته ورسېدل نو حمام ته ننوتل هلته یي هندارې ته وکتل بیا یي سر لاندې وځړوی ډیر یي وژړل تر ډیري ژړا وروسته چي کله د حمامه راووتل نو په حیرانتیا یي وکتل بیا یي وویل: ته؟

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال نور کتابونه

- حیثیت ناول
- عاشقي ناول
- نارنج کلاء ناول
- کندهار اتل ناول
- زموږ نیمکړې مینه ناول
- تیر یادونه ناول
- ناهیلې ناول
- کوډې په اسلام کې
- ښځه په اسلام او غرب کې
- نفلي لمونځونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لیکوال پېژندنه

حاجي نیک محمد بارک چي د مرحوم محمد عیسی زوی د موسی جان لمسی او د غلام حیدر خان کړوسی دی ۲۳ کاله وړاندي د کندهار ولایت په نهمه ناحیه کي زیږیدلی دی. لومړنۍ دیني زده کړې یي د کلي په یو دیني مدرسه کي د قاریتوب تر درجې رسولي دي او لومړنۍ عصري زده کړې یي د ملالۍ لیسې شروع او په میرویس خان نیکه عالي لیسه کي پای ته رسولي دي. لوړي زده کړي یي په طب او اقتصاد کي کړیدي د نوموړي د خوښې خواړه وریجي د خوښې میوه کیله او اناناس د خوښې لوبه یي د موټرانو مسابقه د خوښې ځای یي د خپل هیواد شنې او زرغونې سیمې د خوښې کاروبار یي تجارت او د خلکو خدمت کول دي او د خوښې وړ انسان یي خپل مسولیت منونکی شخص دی مینه یي د خپل مور، ورونو، خویندو او راتلونکي میرمني سره ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شمشیر غره په اړه

شمشیر غار چي د کندهار ولایت په پنجوايي ولسوالی کي په یو غره کي موقعیت لري د افغانستان یو د هغو عجایب تاریخي ځایونو څخه دی چي د ډیرو خلکو پام یي ځانته اړولی دی. په ناول کي ذکر سوي معلومات یي ټول صحي دي غوښتل مو چي دا ځای د ناول په ژبه تاسو ته در معرفي کم.

لاندي عکس یي د لیري ساحي څخه اخیستل سویدی د دننه عکسونه یي د موبایل د حافظې د خرابیدو له امله ورک سویدي.

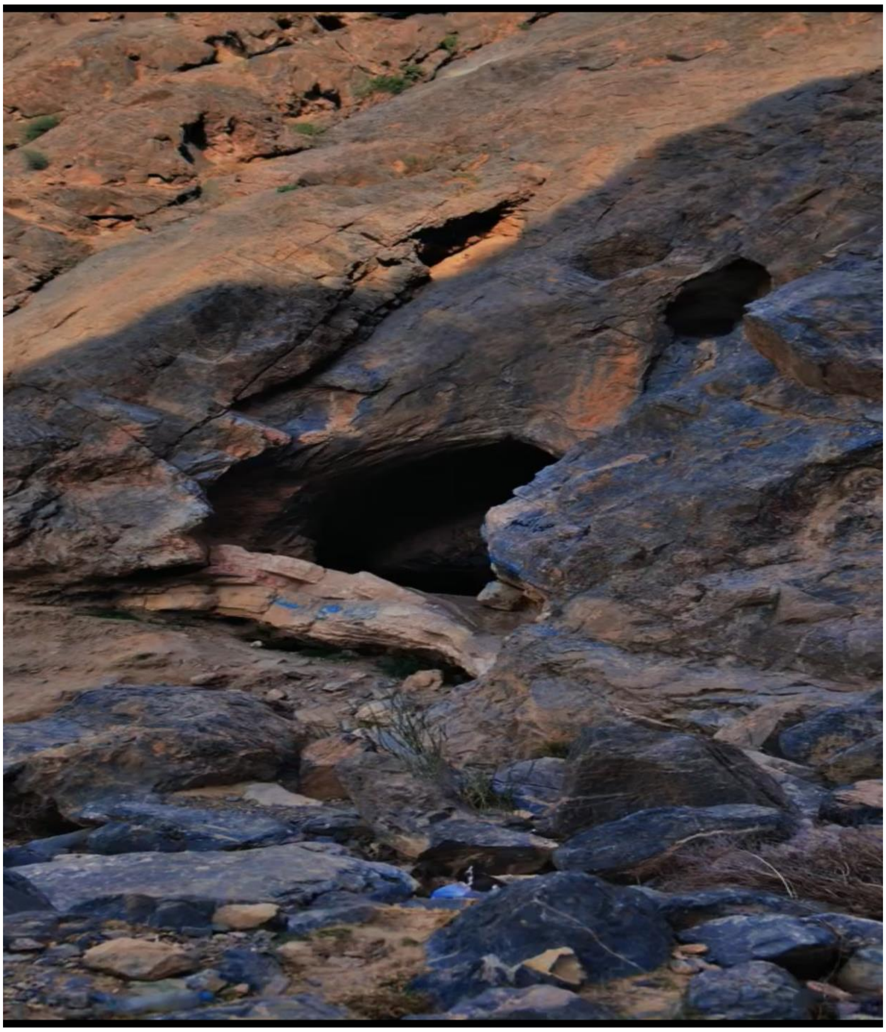

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library